

SZOMBATISKOLA
www.subotnaskola.org

*Missziós
üzenetek*

2023
I.-IV. negyedév

I. negyedév

1. szombat, 2023. január 7.

MEGTANULHATUNK-E VALAMIT A MEGA-GYÜLEKEZETEKTŐL?

Aldwin Humphries prédikátor írta: 1988 telén lenyűgözve ültem az istentiszteletre összegyűlt tömegben, akik a hét alkalom közül az ötödikre jöttek össze Paul Cho Teljes Evangéliumi Gyülekezetében Oida szigetén, a koreai Szöulban. Húszezer lelkes résztvevő emelte fel szavát egyéni imában. Amikor felfedeztem az egyedülálló különbséget e között a megagyülekezet és az enyém között, nem tudtam szabadulni a lelkiismeret-furdalástól, amelyet az a gondolat idézett elő bennem, hogy az én egyházam Észak-Amerikában nem növekszik, és nem tapasztalja meg úgy Isten országának építését, mint ez, amit most látogattam meg.

Sok minden azt súgta, hogy Paul Cho hozzájutott az *Evangelizálás és Az evangélium szolgálói* című könyvekhez, amikor megfogalmazta a világ legnagyobb gyülekezete létrehozásának gondolatát – ami 750.000 taggal és 50.000 kiscsoport-vezetővel büszkélkedik, akik minden szerda este összegyűlnek képzésre és felhatalmazásra. Cho kijelenti, hogy gyülekezetnek nincs hátsó ajtaja, ahol a tagok kicsúsznak a közösségből. Bizonyos lehet ebben, hiszen nála a hívek gondozása kiscsoportos rendszerben történik. A gyülekezeti tagok több mint 50.000 csoportot alkotnak, és ezeket sejteknek nevezik, melyek DNS-ei tartalmazzák a nagy gyülekezet minden alkotóelemét, beleértve az oktatási feladatot is, amely során mindenkit kiképeznek és felhatalmaznak arra, hogy baráti és ismeretségi köréből valakit megnyerjen Krisztusnak, a háromtól kilenc hónapig terjedő idő alatt, a sejthez való csatlakozását követően.

A sejtek feladata, hogy miután elérték a tizenöt tagot, két csoportra osztódjanak, melyek a maguk idejében szintén tovább osztódnak. Így minden hívőnek van egy pásztora, egy támogató köre és egy gyümölcsöző szolgálata.

Első pillantásra racionalizálni szoktunk, és azt mondjuk, hogy az olyan megagyülekezetek, mint Chóé, nem rendelkeznek a mi dogmatikai kihívásainkkal, amikor megtérőket keresnek. Így érvelünk: „nekik könnyű növekedni”.

Azonban ezek közül a gyülekezetek közül sokan többet követelnek meg a szolgálatban tagjaiktól, mint mi. Adódik a kérdés: „Mi könnyebb: a dogmáknak és az életvitelnek szánni magunkat – vagy az egész életen át tartó odaszentelődés a szolgálatra és lélekmentésre a közösségre épülő kiscsoportos gyülekezetben?” A legkevesebb, amit egy megagyülekezet megkövetel a híveitől, hogy vegyék ki a részüket a szolgálatból, ha meg akarják tartani a tagságukat, amit évente felülvizsgálunk, hogy megálapítsák, eleget tesznek-e az evangéliumi parancsoknak. A feltételezés az, hogy a megtéréskor a tagot a Szentlélek felruházza lelki ajándékokkal, azzal a céllal, hogy a gyülekezetet építse. Ha valaki nem veszi ki részét a szolgálatban, azt a következtetést vonják le, hogy nem válaszolt a Szentlélek adományozó készségére.

2. szombat, 2023. január 14.

VISSZA A GYÖKEREINKHEZ, ELŐRE A JÖVŐ FELÉ

Képzeld el, milyen lesz a Hetednap Adventista Egyház 2030-ban, ha Jézus nem jön vissza előbb. Hogyan fog kinézni? A Szentlélek adja neki a lendületet és az életerőt, hogy hűségesen teljesítse a krisztusi küldetését? Hogyan fog működni az egyház? A Szentlélek által támogatott gyülekezet hűséges lesz adventista örökségünkhöz és hitelveinkhez, de rá lesz hangolva arra a világra is, amelyet el akar érni. Ezért talán néhány dolgot másként fog tenni, mint sok mai adventista gyülekezet, de hűséges marad üzenetéhez és küldetéséhez.

A Hetednap Adventista Egyház bibliai mozgalomként született. Örökségünk mélyen a Szentírásban gyökerezik. Egyházunk gyorsan növekszik

szerte a világon, mivel erős hangsúlyt fektet a biblikus tanításra. A korai adventizmus hitét és tanítását az Igére építette. A korai úttörők azzal törődtek, hogy olyan egyházat építsenek, amely gyakorlatában is biblikus. Más szavakkal, nemcsak azon igyekeztek, hogy olyan egyházat teremtsenek meg, amely helyes hitelveken nyugszik, hanem hogy a szervezete és a gyakorlata is azonos legyen az újtestamentumi iránymutatással.

Érdekes, hogy a korai adventisták nem egyszerűen azon igyekeztek, hogy lemásolják az újtestamentumi egyházat, hanem tudatosan fáradoztak azon, hogy az egyházat a korai gyülekezet életét meghatározó elvek köré építsék. A modern adventizmus megpróbált hűségesebbnek maradni az egyház tanításainak bibliai örökségéhez, de megengedte, hogy nem isteni gyakorlatok is befurakodjanak a gyülekezetekbe azzal kapcsolatosan, ahogyan az egyházat működtetjük. Abban a vágyunkban, hogy ne különbözzünk a többi protestáns felekezettől, egyszerűen lemásoltuk és bevettük a rendszerüket. Ennek az lett az eredménye, hogy ugyanazokkal a gondokkal küszködünk, mint a legtöbb egyház – a gyülekezeti tagok fele jár istentiszteletre, az adakozás csökken, az emberek egy alacsony odaszentelődési szinten élnek, a lelkészek boldogok, ha a hívek egyáltalán megjelennek szombat délelőtt.

Itt az ideje, hogy újból áttekintsük, hogyan működtessük az egyházat az adventizmusban. Sok helyi gyülekezetnek kétségbeejtően szüksége van a megújulásra. Ennek eredményeképpen meghallgatjuk a legfrissebb divathóbortot, és kipróbáljuk. Egyes javaslatok jók, mások kudarcot vallanak. Ahelyett, hogy egyszerűen elfogadnánk a legújabb ötleteket, sokkal hasznosabb lenne, ha tanulmányoznánk a Szentírást, adventista örökségünket, és Ellen White írásait, hogy felfedezzük Isten tervét azzal kapcsolatosan, hogyan működtessük a közösséget.

3. szombat, 2023. január 21.

A KISCSOPORT-MOZGALOM ÉS AZ ADVENTIZMUS

Az elmúlt néhány év alatt a kiscsoport-jelenség behálózta a világot. Úgy az adventista egyházban, mint más felekezeteknél olyan mozgalom ütötte föl a fejét, ami valóban átalakítja a közösséget és a világot. Sok adventista gyülekezet indított el egy olyan folyamatot, amely a kiscsoportok

köre szervezi meg az életét. Azonban elképesztő az, hogy milyen kevés figyelmet fordítottak a csoportok teológiai és történelmi megértésére. A kiscsoportokról szóló könyvek bősége ellenére úgy az adventista egyházon belül, mint azon kívül, keveset írtak ennek a szolgálatnak a bibliai alapjáról. Tömérdek kézikönyv kapható. A kiscsoport-vezetés teljes mechanikájáról, meg a jó kiscsoport-vezetők kiképzési módjáról szóló könyveket mind az adventista, mind más, keresztényi kiadók könyvesboltjaiban megtaláljátok.

A kiscsoportok megalapításának és működtetésének bibliai alapjait kell felkutatnunk. Mi, adventisták azt valljuk, hogy a Biblia népe vagyunk, akik minden hitelvünket és gyakorlatunkat egyedül a Szentírásra építjük. Csüggesztő azonban, hogy a gyakorlat egy olyan területére léptünk, amely nélkülöz minden fontosabb teológiai vizsgálatot. Vajon egyszerűen beleugrottunk egy közös vonatba, vagy a kiscsoportos mozgalom mélyen gyökerezik abban, ahogyan Krisztus szándékszik működtetni egyházát?

A bibliai perspektíva mellett nekünk, adventistáknak megvan az az előnyünk, hogy történelmi gyökereinket is megvizsgálhatjuk, hogy felfedezzük, ez egy olyan területe a gyülekezeti életnek, amelyet úttörőink és különösképpen Ellen White hangsúlyoztak. Ezért nemcsak a kiscsoportos szolgálat bibliai alapját fogjuk tüzetesen átvizsgálni, hanem annak történelmi kezdetét is adventizmusban, meg az egyház működtetésének módját.

A nyugati világban csupán néhány gyülekezet ért el áttörést és hozott létre igazi „közösséget” a kiscsoportok által. A többség azonban megpróbálta ezt a szolgálatot hozzáadni az amúgy is túlszűfolt gyülekezeti programhoz, ami azt eredményezte, hogy a kiscsoport nem vált az egyház életmódjává. A végső eredmény pedig az, hogy a csoportok rövid ideig működnek, azután kihagyják a túlszűfolt programból, és mi belefáradunk abba, hogy bármilyen új dolgot is kipróbáljunk.

Ne veszítsük szem elől, hogy a szíve és a lényege mindannak, amiről az egyház, és amiről a kiscsoport szól: a közösség. A kiscsoport nem csodaszer a közösség összes betegségére, nem fogja megmenteni a haldokló gyülekezetet, és egy hanyatlóban lévő gyülekezetet se elevenít meg. Csak a Szentlélek hozhat igazi változást. De ez fontos eszköze lehet a Lélek kitöltetésének. Csak Jézus jelenléte tudja átalakítani az embert, és az ő jelenléte a Szentlélek által nyilvánul meg, aki elősegíti a személyes növekedést, és a gyülekezet küldetését a kiscsoportos közösségek által.

4. szombat, 2023. január 28.

AZ EGYHÁZ SZÜKSÉGLETE A MAI VILÁGBAN

A dacos individualizmus hajlamos rávezetni bennünket a gondolatra, hogy a nélkül is tudjuk Istent szolgálni, hogy a hívők közösségéhez tartoznának. Milyen gyakran hallható, amint valaki kijelenti, hogy hisz az isteni üzenetben, de egyetlen egyházhoz se akar csatlakozni. Bizonyos felmérések szerint a nyugati világban a keresztények 80%-a hiszi, hogy jó keresztények lehetnek a nélkül is, hogy tartoznának valamely egyházhoz. Az I. századi keresztények számára ez a gondolat teljesen idegen volt.

Vajon nem ez lenne az, amire a legnagyobb szüksége van a legtöbb európai kereszténynek? Russel Burrill, *A XXI. Század megreformált egyháza* című könyvében azt állítja, hogy lehetetlen kereszténynek lenni anélkül, hogy egy közösséghez tartoznánk. Az „elszigetelt” hívek nem igazi bibliai keresztények, még akkor sem, ha a nevük ott van a gyülekezet névsorában. A közösséget nem lehet megvalósítani csupán azzal, hogy gyülekezeti tagok vagyunk, de gyülekezeti tagság nélkül sem. A gondoskodó közösségek, ahol az emberek igazából szolgálják egymást, az alapjai mindannak, amit igazi missziónak nevezünk.

A modern adventista gyülekezetek annyira lelkészfüggők lettek, hogy prédikátor vezetése nélkül – a legtöbb gyülekezetben – lehetetlen megvalósítani az igazi missziót. Ennek az eredménye a kiégett, frusztált lelkészkar, amelynek sorait sok kiváló munkás hagyja el évről évre. A prédikátor kihívásait a XXI. század elején nem lehet megoldani azzal, ha elvárjuk tőlük, hogy képzetebbek legyenek több területen. Nincs szükség arra, hogy még ezzel is tetézzük a gondjaikat. Inkább meg kell szabadítanunk őket a rájuk nehezedő nyomástól, hogy képesek legyenek arra a szolgálatra, amelyre Isten elhívta őket. Carl George gyülekezetnövekedési tanácsadó jól fogalmazta meg a legtöbb adventista gyülekezet szükségletét: „Mutassatok nekem egy lelkészközpontú nagy gyülekezetet, és mi nagyon fáradt vezetőket fogunk ott találni. Mutassatok nekem egy egyszerűen megszervezett nagy gyülekezetet, ahol a tagok fel vannak hatalmazva a szolgálatra, ott a lelkészek nincsenek kimerülve attól, hogy túl sokat dolgoznak, és én mutatni fogok nektek egy olyan gyülekezetet, amely nem áll meg a növekedésben, mert képes lesz a népet gondozni, amelyet általa hívott el az Úr új életre.”

A válasz a kiscsoport? Nem, de a gyülekezet megreformálásának az egyik eszköze lehet. A csoport elsődleges célja egy gondoskodó közösség létrehozása, amely bizonyosságot tesz Krisztusról azoknak, akik még nem ismerik őt. Megvalósításának egyik legjobb módja a kiscsoportos szolgálat beindítása. A könyv hátralevő része a gondoskodó közösségek kialakítását, mint a Megváltó missziója betöltésének alapját vizsgálja.

5. szombat, 2023. február 4.

A SZENTHÁROMSÁG A KÖZÖSSÉG MINTAKÉPE

Az emberek alapvetően közösségi lények. Nem azért lettünk megte-remtve, hogy egyedül éljünk, hanem együtt másokkal. A lényünket képe-ző, közösség iránti szükségletünk Istentől származik. Az Alkotó minket a saját képére teremtett, ami utalás arra, hogy a mindenség végtelen Ura is közösségekben él. Mit mond az Ótestamentum Istenről és azokról a lények-ről, akiket ő azért teremtett, hogy egymással együtt éljenek?

A Biblia Istene öröktől fogva létezik. Ő az egy Isten, aki a Földet ter-emtette. Azonban az ő „egy” volta nem a „magányosságban” fejeződik ki, hanem a háromságban. A Szentírás Istent nem magányos Istennek mutatja be, hanem mint többes számot, ami „egy”. Az adventisták, a leg-több kereszténnyel együtt, mindig úgy beszéltek Istenről, mint „Három-ságról”. Az istenség három személye – Atya, Fiú, Szentlélek – különálló személyek, de egyik jellemében, egységben és célban. Nem érthetjük meg az Úr „egy”-ségének voltát, ha nem értjük az „egy”-ség többességét.

Ebben az értelemben az istenség egy kis csoport. Tulajdonképpen az istenség megfigyelése és működésének tanulmányozása a legjobb út-mutató a kis csoportok működésének megértésében. A Szentháromság az igazi közösség, és ez irányvonala annak, ahogyan az valódi kapcsolat az emberek között kifejeződik. Mi, adventisták megértettük: az Úr arra hívott minket, hogy elősegítsük az isteni képmás helyreállítását az em-bereknél. Ha igazán ez a küldetésünk, akkor fel kell ismernünk, hogy a Teremtő képe nem állhat helyre, ha az emberiség nincs közösségre megreformálva, hogy egymással közösségekben legyenek úgy, ahogy az Atya, a Fiú és a Szentlélek is élnek. A misszió adventista értelmezésében

benne rejlik a közösség helyreállítása. Ehhez viszont a kiscsoportokat, a közösséget eredeti szerepkörébe visszahelyező eszközt, az adventista üzenet középpontjába kell helyezni.

Az istenség három személye nem önállóan tevékenykedtek a teremtésnél. Az Atyát gyakran úgy rajzoljuk meg, mint tervező építész, Krisztust művezetőként és a Szentlelket, mint kivitelezőt. Ez a három személy egységben tevékenykedett az emberiségnek és mindannak a megteremtésében, ami ezen a bolygón van. Ha megvizsgáljuk az isteni tevékenységet az emberi történelemben, akkor rájövünk, hogy a Szentháromság egyetlen személye sem cselekedett soha a másik két személytől függetlenül. Az egy Isten egysége abban a tökéletes összhangban mutatkozik meg, ahogyan együtt dolgoznak. Az istenség valóban az a tökéletes csoport, amelyet minden kiscsoportnak követnie kell.

Az Úr lényege a közösség. Isten maga nem létezik a közösségtől függetlenül. Benne található meg az egység teljes gondolata. Az ember nem értheti meg igazán az Örökkévalót, közösségi lététől függetlenül. Amint Isten sem létezik közösségtől függetlenül, úgy az ő népe sem élhet e nélkül. Ezért követeli meg az Úr a kiscsoportot, ahol az emberek egymással közösséget alkotnak. Egy olyan világban, amelyet tönkretettek a széttört közösségek, Isten a megtért emberiség által akarja bemutatni azt, hogy milyen az igazi közösség, mivel az igazi közösség Őt tükrözi, aki közösségben él. Lehetetlen az emberiségben helyreállítani az isteni képmást a közösség helyreállítása nélkül.

6. szombat, 2023. február 11.

A KÖZÖSSÉG ÖTLETÉNEK JELENLÉTE A TEREMTÉSKOR

A közösség Urának első tevékenysége ezen a földön a teremtés volt, különösképpen az ember megteremtése a hatodik napon: „És mondta Isten: Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra; és uralkodjék a tenger halain, az ég madarain, a barmokon, mind az egész földön és a földön csúszómászó mindenféle állatokon. Teremtette tehát az Isten az embert az ő képére, Isten képére teremtette őt: férfivá és asszonnyá teremtette őket.” (1Móz 1,26–27)

A Biblia világosan beszél arról, hogy az ember a három-egy Isten ké-
pére lett teremtve. Az embert abból a célból alkotta meg a Mindenható,
hogy közösségben éljen, ahogyan a menny Ura is közösségben él. A töb-
bes szám használata („teremtsünk”) az Isten képének leírásában arra a
tényre mutat, hogy az ő képe a közösség. Az az Úr, aki közösségben él,
lényeket teremt, akik hozzá hasonló egységet élnek meg egymással.

A hatodik napon az Alkotó kiterjeszti a kis csoportját azzal, hogy egy
új párt teremt, akik nemcsak egymással lesznek közösségben, hanem
vele is. Így a menny kiscsoportja öt főre gyarapodik: Ádám, Éva és a há-
rom-egy Isten. Mihelyst megteremti a férfit, előre látja az ő „magányos-
ságát”, és egy „segítőtársat” ad neki.

„És mondta az Úr Isten: Nem jó az embernek egyedül lenni; szerzek
néki segítőtársat, hozzá illőt.” (1Móz 2:18) „Nem jó az embernek egye-
dül lenni.” Az emberi lények nem arra teremtettek, hogy magányosan
éljenek, hanem hogy közösségben legyenek egymással és Istennel. Ez a
lényege az igazi közösségnek – az emberi lények közösséget alkotnak tár-
saikkal és az Úrral. A bűn egyik fő jellemzője a közösségtől elkülönült
lét, a másoktól elszigetelt élet megpróbálása. Az emberi lények nem tel-
jesek a másokkal való kapcsolat nélkül. Az Éden szépsége az Istennel és
az emberrel való tökéletes közösségben látható meg. A férfi nem teljes az
asszony nélkül, mert a kettő összessége rajzolja ki az Örökkévaló képét.
A férfi és az asszony külön-külön nem az Úr képe, mert Isten három-egy,
és az ember minimum két olyan lény, aki közösségben él egymással. Nem
létezik a mennyei képet tükröző igazi emberiség a társaktól elszakadva.

7. szombat, 2023. február 18.

AZ ELSŐ KISCSOPORT ÉS AZ ADVENTIZMUS KÜLDETÉSE

Az első házaspárnak, e tökéletesen megalkotott közösségnek, Isten
világosan megparancsolta: „Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek
be a földet.” (1Móz 1,28) Ebbe az első „sejtbe”, amelyet a Mindenható
az emberiség történelmének kezdetén teremtett, belehelyezte a megsok-
szorozódás genetikai kódját. A „sejt” a szaporodás miatt létezik. Az igazi
közösség azért van, hogy megsokszorozza önmagát. Bármely közösség,

amely ezt nem teszi, az önmegsemmisítő. Az egészséges közösség szaporodik. Ez része a genetikai kódunknak, amelyet a tökéletes Édenből örököltünk. A kis sejtcsoportok fogalma magába foglalja a legalapvetőbb szerepét: az egészséges sejtcsoportok szaporodni fognak, ahogyan Isten megparancsolta az első kiscsoportnak, hogy szaporodjon és töltsse be a földet.

Ha Isten szándéka az, hogy egy olyan népet hozzon létre, amely Isten képmását tükrözi a világ számára, akkor az adventizmus középpontjában annak a vágnak kell lennie, hogy a megromlott közösségeket olyanná alakítsa át, amely az isteni képet tükrözi. Ezért az adventista egyháznak az élvonalában kell lennie minden olyan mozgalomnak, amelynek szándéka a megromlott közösségek újjáformálása Isten képére. Az adventistáknak nemcsak arra kell elkötelezniük magukat, hogy ilyen közösségeket hozzanak létre, hanem arra is, hogy szaporítsák az egészséges közösségeket.

Az adventizmusban erős függetlenségi lélek van. Lehetséges az, hogy az adventizmus akaratlanul is evangéliumként fogadja el a dacos nyugati individualizmust? Vajon mi, akik olyan sokat beszélünk a teremtésről, elmulasztjuk észrevenni Isten eredeti tervét őszüleink megteremtésben – hogy közösségben éljenek egymással és Teremtővel? Mi, adventisták, miért versengünk egymással a saját sikerünkért ahelyett, hogy a közösség sikerét keressük? Ahogy Judy Gorman helyesen megjegyezte: „Az ön-elégültség és a személyes függetlenség, amely sikerünk jelen értékelését jellemzi, teljesen idegen az istenség számára, aki a kölcsönösen egymástól függő közösségben létezik”.

Ha tükrözni akarjuk gyülekezetünkben Isten képmását, fontos, hogy olyan gyülekezetet hozzunk létre, amely tiszteli a közösséget, és hajlandó kölcsönösen egymástól függve élni az istenséggel kapcsolatban állva. El kell utasítanunk a személyes teljesítmény jutalmát, és támogatnunk kell a csoportteljesítmény eszményét. Isten akarata, hogy ne egymással való versengésben éljünk, hanem egymástól való kölcsönös függésben. Az egymástól való kölcsönös függés elképzelése a közösségben, a három-egy Istenben gyökerezik és abban, hogy a „mi képünkre” (többes szám) teremtett. Az Úr nem egyszemélyes társadalmakat hozott létre, ő csak közösséget teremtett. Isten, aki csoportban él, csoportokat teremtett.

Ha úgy látjuk a Mindenhatót, mint a közösség Teremtőjét, akkor ebből az a gyakorlati következtetés származik, hogy nekünk feltétlen szükségünk van arra, hogy más keresztyékekkel közösségben éljünk. Ebben

az értelemben lehetetlen kereszténynek lenni és elszigetelődve élni, mert ez azt jelentené, hogy a mennyei képtől és Istennek az emberiséggel való szándékától távol élünk.

Milyen gyakran halljuk egyénektől azt a kijelentést, hogy a gyülekeztől távol is egyaránt jó keresztény lehet. Azonban, ha a közösség funkcióját Isten képmásaként értelmezzük, az ilyen állításokat el kell vetnünk. Nincs kereszténység a közösségtől elkülönülten. Bármennyire is szeretné az ember, a közösség nélkül Isten képmását nem tudja felújítani. A közösségbe való bekapcsolódás nem gyülekezeti tagságot és imaház-látogatást jelent. A közösségi élet a keresztények egymástól függő élete. Gorman meglátóan fogalmazott:

„Bibliai szempontból... szükségünk van a közösségre, hogy abba az irányba haladhassunk, hogy Isten képét tükrözzük. Ennek a tudata és a másokkal való kölcsönös függés része teremtésbeli formátumunknak. Soha nem lehetünk teljesek, ha nem adjuk oda magunkat másoknak, és nem fogadjuk el tőlük egyediségüket. Mert a hívő számára Krisztusban lenni annyit jelent, mint közösséget teremteni másokkal az ő testében.

8. szombat, 2023. február 25.

A SZOMBAT ÉS A KÖZÖSSÉG, 1.

Isten valóban azért hozta létre az emberiséget, hogy közösségben éljen, ahogy a Szentháromság is közösségben él. Mi tehát a célja a közösségnek, amelyet az Úr hozott létre? Ezt a célt csak az Éden fényében tudjuk megérteni. Már korábban megjegyeztük, hogy az első közösség megteremtésének az egyik célja a reprodukció volt. Az édeni kép most megmutatja az igazi biblikus közösség másik szerepét.

Isten az embert a hatodik napon teremtette. Ahogy a Nap lenyugodott, azon az első péntek estén az Úr bejelentett az ő szombatjának, a hetedik napnak a kezdetét. Az Örökkévaló akkor különítette el a hetedik napot, mint szent nyugalomnapot az ember számára, hogy azt vele és egymással töltsék el. Mi, adventisták, sok időt töltöttünk azzal, hogy a szombatról, mint hetedik napról beszéljünk, és ez jól is van így, de remélhetőleg a nap hangsúlyozásának folyamatában nem felejtettük el a célját.

A modern élet forgatagában hajlunk arra, hogy a szombati nyugalom értékét hangsúlyozzuk. Ennek az lett az eredménye, hogy sokat beszélünk a szombati pihenésről. Azonban a szombat eredeti szerepe nem a pihenés volt, és ma sem ez kell, hogy a fókuszban legyen. Ádámnak és Évának nem volt szüksége a pihenésre. Ők még nem dolgoztak. Első napjuk ezen a bolygón a szombat volt. A Teremtő nem a pihenés miatt kérte őket arra, hogy hagyják abba a tevékenységeiket, hanem azért, hogy közösségbe lépjenek a mindenség végtelen Istenével.

Az emberiségnek ajándékozva az Úr a szombatot a sajátjának nevezte. A szombat nem az emberiség nyugalomát ünnepli: ez az Alkotó nyugalomának a megünneplése. Isten meghívja az emberiséget, hogy lépjen be az ő nyugalomába az által, hogy megszűnik saját munkájától, ahogy az Úr is megszűnt a maga munkájától a hetedik napon (Zsid 4,10). Miért kéri ezt az embertől, hogy lépjen be az ő szombati nyugalomába? Azért, hogy ideje legyen a Teremtővel és az egymással való közösség kialakításához. Ádámnak és Évának szüksége volt arra, hogy megismerje az Alkotóját. Így a Teremtő meghívta őket, hogy az első 24 órájukat a vele való közösségben töltsék el.

A mi Istenünk a közösség Ura. Nekünk, adventistáknak, akik a szombatot hangsúlyozzuk, fontos, hogy a szombat szerepéről is beszéljünk, amely olyan idő, amikor a Mindenható és az ember közösségre lép egymással. Ezért olyan fontos a szombat-üzenetünk a mai világ számára – nem csupán azért, mert a társadalom zaklatottsága megkíván egy napi pihenést, hanem hogy legyen egy különleges napunk, amelyen a közösség hangsúlyt kap. Istennek az a szándéka a szombattal, hogy kihívjon bennünket a törött kapcsolatokból, amelyben egész héten élünk, hogy egy olyan közösségben vegyünk részt, amelyet az Istennel való közösség megújított. Sokszor emberi tragédiák történnek csak azért, mert elmulasztjuk meglátni azt az igazi közösséget, amely gyülekezeteinkben alakul ki szombaton. Sokszor fedezünk fel embereket, akik „megtartják” a szombatot, de teljesen elkülönülnek az Istennel és más keresztényekkel való kapcsolat ápolásától. Ha valaki nem építi a kapcsolatot a közösségben, az szombatrontó. Ha magadban ünnepled meg a szombatot, az anynyi, mintha meg sem tartanád, mert a szombat célja a Megváltóval való közösség kialakítása más keresztények társaságában.

A SZOMBAT ÉS A KÖZÖSSÉG, 2.

A közösség Istene nemcsak azért teremtette az embert, hogy egymással közösségben éljenek, hanem vele is. Ezen kívül még egy különleges időt is elkülönített Édentől kezdve teremtményei számára, hogy elhagyják széttört, megromlott emberi munkaközösségeiket, és bemenjenek a szombat nyugalmanak örömébe, időt szakítva az Úrral való vertikális kapcsolat ápolására és az emberekkel fenntartott, horizontális közösség ápolására. Csak így lehet az isteni képmást helyreállítani. Az adventisták hirdessék, és egyúttal mutassák is be a hetednapos – Istennel és emberekkel való – közösségi élet eredményeit.

Ez a közösség nem jön létre egyszerűen az által, hogy szombaton délelőtt jelen vagyunk a gyülekezetben, meghallgatjuk a prédikátor igehirdetését, miközben egymás tarkóját nézzük. Ez ellentéte az igazi közösségnek. Ha megértjük Isten és az ember szombati közösségét, ez arra indíthat, hogy felfedezzük az egyház működésének egy másik módját, amely távol áll a még ma is megfigyelhető, középkori, passzív részvétel modelljétől. Mivel a szombat délelőtti istentisztelet a legtöbb mai adventista elsődleges tevékenysége, jó lenne egy teljesen új istentiszteleti modellt kialakítani szombat délelőtre. Később még megvizsgálunk egy ilyen példát ebben a könyvben. Bármit teszünk szombaton, az Úrral és a társainkkal való közösség építését kell, hogy szolgálja. Minden tevékenységet ennek a fényében kell megvizsgálni. Tehát nézzük meg, hogy mit teszünk szombaton délelőtt, és tegyük fel magunknak a kérdést: Építi-e ez a közösséget? Ez nem jelenti azt, hogy a nem közösségépítő tevékenységek rosszak lennének. Azonban, ha csupán nem közösségépítő tevékenységeket végzünk, akkor elvétettük a lényegét annak, mit jelent a gyülekezeti, vagyis a közösségi élet.

János apostol tömören kijelenti, hogy ez az alapvető célja a gyülekezeti összejöveteleknek: „Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit szemléltünk, és kezünkkel illettünk, az életnek Igéjéről. (És az élet megjelent és láttuk, és tanúbizonyságot teszünk róla, és hirdetjük néktek az örök életet, amely az Atyánál volt és megjelent nekünk.) Amit hallottunk és láttunk, hirdetjük néktek, hogy néktek is közösségetek legyen velünk, és pedig a mi közösségünk az Atyával és az ő Fiával, Jézus Krisztussal.” (1Ján 1,1–3)

János apostol is felfedezte, hogy az igehirdetés szerepe a vertikálisan és horizontálisan összetartozó közösségek létrehozása: Istennel és egymással. Az Igét nem azért prédikáljuk, hogy egy bizonyos dogmát intellektuálisan igazoljunk. Az Igét azért szóljuk, hogy a közösség helyreálljon úgy az Úrral, mint az emberekkel. Az apostol szerint ez a lényege a teremtéstörténetnek és Krisztus missziójának. Nem létezhet gyülekezet, ha nem jön létre közösség.

10. szombat, 2023. március 11.

A KISCSOPORT: A GYÓGYULÁS ÉS A MEGBÉKÉLÉS HELYE

Az ember tökéletes teremtményként került ki Isten kezéből az ő képe teremtve. Mivel így lett megalkotva, az emberiségnek közösségben kell élnie egymással és a Szentháromsággal, ahogy a Szentháromság is közösségben él egymással. Az Éden csak addig létezett, amíg Ádám és Éva igazi közösségben élt az istenséggel. Amint az Istennel való kapcsolata megromlott, az emberiség belépett a tönkretett közösségek világába. Ez a szakadás kétszeres volt: az emberek többé nem éltek közösségben Istennel és egymással sem. A Biblia történelme beszámol arról, ahogyan az Úr megpróbálja helyrehozni a bűn által tönkretett kapcsolatot.

Mózes 1. könyvének 3. fejezete elmondja az romlatlan közösség elvesztésének szomorú történetét. Amint Éva evett a tiltott gyümölcsből, gyorsan rávette férjét is, hogy csatlakozzon a bűnéhez. Az ember természetéhez hozzátartozik, hogy jobban érzi magát, ha nincs egyedül a rossz cselekedetben. Igazolva látja magát, ha más is részt vesz vele a rosszban.

Az Ádám és Éva meztelenségében megrajzolt ártatlanság nyilvánvalóvá teszi, hogy ők teljesen nyitottak voltak egymással és Istennel szemben – ez a teljes közösség eszményképe. Az egymás előtt való teljes átlátszóságnak örvendhettek. Mihelyt ősszüleink vétkeztek, azonnal észrevették, hogy meztelenek, és megpróbálták elrejtőzködni az Úr elől (1Móz 3,6–7). Itt vált nyilvánvalóvá a bűn által tönkretett közösség. A nyitott közösségek igen ritkák, mivel az emberi lények megpróbálják elrejtetni magukat egymás és Isten elől. Krisztus missziója az, hogy helyrehozza, ami elromlott, és új, nyitott közösségeket alkosson (Lukács 4,18). A Megváltó missziójában résztvevő gyülekezetek nyitott közösségeket teremtenek, amelyek édeni eredetüket tükrözik.

Senki nem szólt Ádámnak és Évának arról, hogy meztelenek. Ők ítéletet mondtak önmagukra és Istenre, akiről úgy vélekedtek, hogy már nem érdekelt a velük való közösségben. A jó és gonosz tudása ítélkezővé tesz. Ez az a lelkület, amely megrontotta a közösséget az emberiség történelmén keresztül, és ma is a kapcsolatok legnagyobb tönkrevője. A bűnben lévő ember ítéletet mond mások felett abban a reményben, hogy így elkerüli azt, hogy ő maga megítéltesen. Az ilyen ítélkező magatartás bukkan föl az irodákban, amikor a főnök a beosztottait hibáztatja saját baklövéseiért. Ez látható az otthonokban is, amikor a férj a feleséget vonja kérdőre azért, hogy nem fegyelmezi a gyermekeket. Ez tapasztalható a gyülekezetben is, amikor a lelkész a gyülekezetet okolja saját kudarcaiért, és burkolt célzásokat tesz arra, hogy ha jobb gyülekezete lenne, ő is kiválóbb munkát végezne. Minden ilyen bírálgatás rombolja azt a közösségformát, amelyet Isten szeretne megteremteni.

Jézus azért jött, hogy helyreállítsa az emberiséget. Hogyan tette ezt? Úgy, hogy magára vette az ítéletet, és nem fordította azt vissza. Ő bűnné lett, és magára vette Isten ítéletét. Nem mondott ítéletet az emberiségre, mert ő a megromlott közösségeket állította helyre, és ez csak úgy lehetséges, ha visszautasítjuk, hogy ítéletet mondjunk azokra, akik megítélnék bennünket. Azok a vezetők, akik el tudják fogadni a kritikát, és nem fordítják azt vissza, helyreállító vezetők. Ilyen emberekre van szükség a kiscsoportok irányításában. Azok a vezetők, akik visszafordítják az ítéletet, működésképtelen csoportokat hoznak létre, viszont akik elfogadást és szeretetet tanúsítanak, helyreállító csoportokat teremtenek. A közösség akkor áll helyre, amikor az ítéletet elfogadjuk, és nem fordítjuk vissza; a közösség elvész, amikor az emberek ítéletet mondanak önmagukra és a közösségre. A bírálgatás a legnagyobb átok az igazi közösség számára.

Az Édennel elveszett az igazi közösség, az a hely, ahol az ember megismerheti Istent és egymást mély, személyes kapcsolat által. Az Úr az embert arra teremtette, hogy kölcsönös függésben éljen egymással. A bűn idézi elő azt a vágyat, hogy egymástól függetlenül éljen. Mai társadalmunk romboló hatása abban látható, hogy emberek milliói úgy az egyházban, mint azon kívül megpróbálnak a másiktól függetlenül élni, miközben arra lettek teremtve, hogy egymástól függő életet éljenek.

Ennek, a jelen társadalmunkat uraló, függetlenségi lelkületnek az lett az eredménye, hogy a legtöbben folyamatosan ítéletet mondanak a másikra. Ezért van szükség arra, hogy az emberek helyreállító csoportokhoz tartozzanak, ami egy olyan kiscsoport-vezetőt igényel, aki nem mond

ítéletet a tagokra, hanem azt a helyreállító közösséget modellezi, amit Jézus akart létrehozni. A csoport egyik szerepe, hogy egy olyan biztonságos helyet nyújtson, ahol az emberiség meggyógyulhat összetörettségéből. Az emberek helyreállító csoportjai, akik elutasítják, hogy ítéletet mondjanak másokra, a Szentlélek ereje által visszafordíthatják a bukás következményeit. Akik viszont megpróbálnak egymástól függetlenül élni, és elmulasztják, hogy egy helyreállító csoport tagjai legyenek, nem gyógyulhatnak meg összetörtségükből.

11. szombat, 2023. március 18.

A MŰKÖDÉSKÉPTELEN GYŰLEKEZET ÉS A BŰNÖS

Mózes 1. könyvének 4. fejezete beszámol arról, hogy szinte ugrásszerűen hullott szét és ment tönkre a közösség. Itt Ádám és Éva egyik gyermeke ítéletet mond a másikra, és gyilkosságot követ el. A gyilkosság az Istentől és egymástól való eltávolodás és a másik bírálgatásának végső következménye. Ezért mondta Jézus, hogy aki haragszik atyjafiára, gyilkosságot követ el (Mát 5,21–22). Ha meg akarjuk állítani társadalmunkban az öldöklés áradatát, meg kell tanítanunk az embereket, hogy szűnjenek meg elrejtőzködni egymás és Isten elől. A legtöbb gyilkosság a családokban történik. Azért, mert a családok működésképtelen közösségek, ahol az individualizmus uralkodik. Az igazi közösségek helyreállítása nem csak a családban és a társadalomban előforduló gyilkosságokat képes megelőzni, hanem az igazi közösség helyreállítása a gyülekezetben megelőzheti a „gyilkolást”, ami azért történik, mert az emberek elítélik egymást. Ahogy a családok rendellenes működése áterjed a gyülekezetre, sok gyülekezet működésképtelen közösséggé válik. Az igazi közösség helyreállításának kudarca akadályozza a gyülekezetet abban, hogy betöltse a világban azt a helyreállító szerepet, amelyet Isten szeretne.

Működésképtelen gyülekezetek jönnek létre ott, ahol az emberek egymástól függetlenül élnek, ahelyett, hogy kölcsönös, egymástól való függőséget ápolnának, amelyet az édeni ideál támogat. A rendellenesen működő gyülekezetekben, amikor egy tag vétkezik, a közösség sokkal érdekeltőbb a bűnre kimondott ítéletben, mint a bűnös helyreállításában és megmentésében. Az ilyen gyülekezetek gyorsak az egyházi fegyelmi in-

tézkedések meghozatalában, de ritkán munkálkodnak azon, hogy helyreállítsák az esetet. Egy rendellenesen működő gyülekezetben, amikor a lelkész egy erkölcsi területen elbukik, a gyülekezet gyorsan intézkedik, hogy a vezetőt elmozdítsák tisztségéből, és ez így helyes; azonban itt az ügy befejeződik. A gyülekezet intézkedett, és a lelkész bűnöst magára hagyták a védekezésben.

Az egészséges gyülekezetben intézkedést fogatosítanak, de a megsebzett vétkezőt nem hagyják magára, hanem a tagság megpróbálja meggyógyítani a lelkészt. A tény az, hogy az egészséges gyülekezetek sokkal hajlandóbbak segíteni a helyreállításban, mint ítéletet mondani. Ők képesek különválasztani a bűnt a bűnöstől. Hasonlóképpen az egészséges gyülekezetben, ha valaki megbotlik, és például dohányzik, nem marad ki, az ítélettől való félelem miatt. Inkább könnyebben érzi magát, ha eljön az istentiszteletre, mert tudja, hogy a közösség nem fogja elítélni, hanem segítséget nyújt a helyreállításhoz. Az egészséges, helyreállító lelkület a tökéletes, amely bizonyítja a világ számára, hogy az egyház valóban ismeri Jézust. A bűnösök szerették az Üdvözítőt, és a bűnösök szeretni fogják az egyházat is, amely Krisztusnak, a bűnösökre alkalmazott módszerét tükrözi.

Nagyon jó példa erre a paráznaságon ért asszony bibliai története. Ahelyett, hogy elítélné a nőt, Jézus felszabadítja, és így szól hozzá: „eredj el és többé ne vétkezzél” (Ján 8,11). János ez után a történet után számol be arról, hogy Krisztus beszélt a farizeusoknak az ítélekről. Figyeljük meg, mit mond itt Jézus: „Ti test szerint ítélték, én nem ítélek senkit” (8,15). Ez a magatartás ellentétes azokkal az emberekkel, akik a rendellenesen működő közösségekhez tartoznak, akik mindig másokat bírálhatnak. Isten azért hívta el a gyülekezetet, hogy egy olyan közösség legyen, amely követi Jézust egymás elfogadásában, megerősítésében és szeretésében, és nem bírálgat. A gyülekezetet úgy kell ismernie a környezetnek, mint egy „biztonságos” helyet, ahol az emberek azok lehetnek, amik; és tudják, hogy így is elfogadják őket. Ez a bizonyítéka annak, hogy a gyülekezet egy olyan helyreállító közösség, amilyennek Isten látni szeretné.

12. szombat, 2023. március 25.

KAIN LELKÜLETE ÉS A GYÜLEKEZET

Kain és Ábel áldozatot vittek bemutatni. Az Úr véráldozatot kért, de Kain a föld gyümölcséből hozott, míg Ábel véráldozatot mutatott be.

Ábel áldozatát Isten elfogadta, Kainét pedig nem. Miért? Ábel pásztor volt. Könnyű volt neki, hogy egy áldozatot hozzon a nyájból, de Kain földművelőként dolgozott. Ahhoz, hogy véráldozatot hozzon, a testvérétől kellett volna függenie. Ezt ő elutasította. Kain bűne az individualizmus volt, annak a kudarca, hogy a közösségtől függjön. A következménye az azonnali önigazolás, a harag és végül pedig a gyilkosság.

Isten azonban mégsem mondott ítéletet Kainra. A Biblia Istenének szívét látjuk abban, ahogyan megpróbálja elérni a bűnöst. Ő mindenkifelett azt akarta, hogy közösségre lépjen Kainnal, úgy, ahogy közösséget teremtett Ábellel. Isten a megtört kapcsolatok és közösségek nagy helyreállítója. Ahelyett, hogy ítéletet mondott volna Kainra, megengedte, hogy vándoroljon a föld színén, azt remélve, hogy egy napon majd visszatér hozzá.

Kain és Ábel történetének témája a közösség szükségessége. Isten megszólította Kaint, miután meggyilkolta a testvérét, és megkérdezte tőle, hogy hol van a fivére. Kain válasza – „Nem tudom, avagy őrizője vagyok-e én az én atyámfiának?” – nyilvánosságra hozza azt az igazságot, amelyet meg kell tanulnunk ebből a történetből. Az Úr meg akarja értetni velünk, hogy a valóságban igenis őrizői vagyunk a mi atyánkfiának. A mai világ Kain példáját követi, és nem foglalkozik azzal, hogy testvére őrizője legyen. A válasz megmutatja az ő kudarcát, hogy megértse Isten tervét az ember közösségi életéről. Kain elutasítja a közösséget, és az individualizmust választja.

Miután Kain bebarangolja a földet, letelepszik Nód földjén, megházasodik, és fia születik – Hánokh. Ennél a pontnál a Biblia kijelenti, hogy Kain egy várost épített, amelyet gyermekéről nevezett el (1Móz 4,17). Amikor az emberek várost építenek maguknak, eltávolodnak az igazi közösségtől. Kain lázadásból építkezett. A városok a megromlott kapcsolatokból származnak. Nem Isten terve, hogy az emberek így éljenek. Minél közelebb kerülnek a lakosok egymáshoz, mint például a városokban, annál kevésbé ismerik egymást, és a közösség annál kevésbé van jelen. A város egyik végzetes jellemzője a lázadás, amely Babel tornyánál tört ki. Abban az időben az Úr feloszlatta az emberiséget, így ők kisebb csoportokra bomlottak szerte a földön.

Kain fiai városokat építenek. Városok jönnek létre ott, ahol az emberek fellázadnak Isten és a közösség ellen, amelyet létre akar hozni gyermekei között. A megromlott kapcsolatok nem építenek közösséget – váro-

sokat hoznak létre, ahol az emberek elidegenednek egymástól. A várost itt nem szó szerint értjük, azonban ez is hozzátartozhat: itt az emberek egymáshoz közel élnek, de nem közösségben. Sok „vidéki” gyülekezet ebben az értelemben „városban” él, ahol a hívők elrejtőzködnek egymás elől, és nem élnek kölcsönös függésben.

Ma az emberiség összetettségére a nagyvárosokban nyilvánul meg. Vannak városaink, de nincs közösségünk, mivel ezek a közösség gyilkosai. A gyülekezetek feladata – még azoké is, amelyek szó szerinti városokban vannak –, hogy közösséget építsenek ezeken a helyeken. Azonban ehelyett inkább azt látjuk, hogy a gyülekezetek hatalmas birodalmakat hoznak létre maguknak. Istent nem hatják meg a nagy rendszerek, amelyeket alkotunk, vagy mamutintézményeink, amelyeket felépítünk. Az ő terve nem nagy szervezeteket, hanem egy kis közösséget igényel. A nagy gyülekezetek éppúgy, mint a kicsik, lehetnek „városok”. Emberek veszthetnek el a gyülekezetben, és annak ellenére, hogy minden szombaton jelen vannak, nem fedezik fel a közösséget.

Ha a gyülekezet nem alakít közösségre épülő kiscsoportokat, ahol emberek kapcsolatokat találhatnak, Kain lelkületében osztozik a városépítésben, és nem segíti az embereket abban, hogy igazi közösségre találjanak. A városok állközösségek. Az emberek millióit a hatalmon lévők uralják. Amikor ez megtörténik, nincs közösség sem a világban, sem az egyházban. Az emberek kisebb csoportokba való tömörülése közösségépítést eredményez. Ezért a városokban levő gyülekezeteknek arra kell összpontosítaniuk, hogy közösséget építsenek ki, és nem a hatalom felhalmozására.

Azonban tudnunk kell azt is, hogy a városi mentalitás vidéken is létezhet, és kisebb csoportokban is kialakulhat romboló közösség. Amiről beszélünk, az nem egy hely (város vagy falu), hanem egy magatartás. Amikor és ahol az emberek megpróbálnak hatalmat gyakorolni mások felett, és nem létezik igazi közösség, a következménye egy város lesz. Isten terve az ő népével a közösség helyreállítása, egy hely, ahol mindenki nyitott és sebezhető lehet egymás előtt, ahol senkinek sem kell elrejtőznie. Ahogy Gareth Icengole mondta: „1Mózes 1–11. fejezete az ellentmondás teológiájáról szól, és ellenmozgalomként jelenik meg a városok és a civilizáció kialakulásával. A megromlott közösségek városokat építenek, a szövetséges emberiség pedig szövetséges családközösségeket.”

II. negyedév

1. szombat, 2023. április 1.

A KOCSMA, A GYÜLEKEZETI KÖZÖSSÉG HAMISÍTVÁNYA

Mai magányos, zsúfolt városaink közepette mindenki kétségbeesetten vágyakozik a közösségre. Amikor nem tudják megtalálni a gyülekezetben, megpróbálják máshol megkeresni azt. Miközben ők igazi közösségre vágnak, alközösségekben kötnek ki. Talán a gyülekezet egyik legjobb közösséghamisítványa a kocsmá:

„A szomszédságban lévő kocsmá a lehető legjobb hamisítványa annak a közösségnek, amelyet Krisztus a gyülekezetének akar adni. Egy utánzat, amely likőrt nyújt kegyelem helyett, menekülést a valóság helyett, de egy megértő, elfogadó és befogadó közösség. Nem sokkoló. Demokratikus. Elmondhatod a titkodat, és ők általában nem adják tovább másoknak. A kocsmák nem azért virágoznak, mert az emberek alkoholisták, hanem mivel Isten beültette az emberi szívbe azt a vágyat, hogy ismerkedjen, hogy szeressen, és őt is szeressék.” (Swingdoll, 128)

Az emberiségnek ma nagy szüksége van a közösségre. Szüksége van egy olyan helyre, ahol szeretik és gondoskodnak róla, ahol nyitott és sebezhető lehet, és nem ítélik el. Ez egy olyan közösség, amelyet a Biblia ígér már az első lapjaitól kezdve. Itt az ideje annak, hogy Jézus Krisztus egyháza visszatérjen a közösségépítéshez, és ne a körülötte levő megromlott világot tükrözze.

A kiscsoport nem fogja feltétlenül megoldani a közösség hiányát a gyülekezetben, de olyan légkört biztosít, ahol a közösség sokkal inkább létrejöhet, mint a legtöbb zsúfolt gyülekezetünk magányában. Isten azt

akarja, hogy valóban megismerjük egymást, hogy felelősséggel tartozunk a másik iránt és lépünk igazi közösségre.

2. szombat, 2023. április 8.

ISTEN ELLENE VAN A RANGSOROLT VEZETÉSNEK

Amikor a Mindenható arra készült, hogy elhívjon egy választott népet, Izraelt, először arra volt szüksége, hogy vezetőt találjon, aki modellezni tudja az igazi közösséget. Ez a vezető Mózes volt, aki viszont természete szerint nem volt Isten szerinti közösségépítő. Ő megtanulta Egyiptom mindenféle bölcsességét. Tanulmányai arra képezték, hogy egy rendellenesen működő közösség vezetője legyen. Az egyiptomi vezetési stílust legjobban Egyiptom fő jellegzetessége, a piramis szimbolizálja.

A piramis szervezeti rendszerében az uralja a rendszert, aki a csúcson van, a piramis többi része őt támogatja. Így az élet folyamatos küzdelemből áll: feljutni a csúcra, és amikor ott vagy, meg kell küzdened az ott maradásért, mert mindenki, aki alattad van, megpróbál lerántani onnan, hogy ő jusson fel a helyedre. Ez volt az az Egyiptom, ahol Mózes felnevekedett, de ez a rendszer nem segítette elő a közösséget. Ez a közösségnek éppen az ellenkezőjét szüli. Azonban ma nagyon sok gyülekezet az egyiptomi hatalmi rendszer szerint működik, ahol a vezetés egy személyben összpontosul, a többség pedig őt szolgálja. Ez különösképpen a kis gyülekezetekben látható, ahol egy pátriárka vagy „mátriárka” uralja a gyülekezetet, és hoz meg minden döntést.

Egyes emberek szeretnek kis gyülekezetekhez tartozni, mivel vágyanak egy olyan helyre, ahol ismerik őket. A valóság azonban azt mutatja, hogy a gyülekezet kis volta nem biztosíték arra, hogy a közösség megvalósul ezeken a helyeken, különösképpen, ha piramisszerkezetű irányítással működik. A tény az, hogy sok nagyobb gyülekezetben inkább kialakul a közösség, mint a kisebb gyülekezetben. Ez azért van, mert életüket ők az Isten, közösséggel kapcsolatos terve szerint rendszerezték, nem az egyiptomi piramisrendszer alapján.

Mózes valóban a hierarchikus piramisvezetési módszert sajátította el. Amikor rájött, hogy Isten őt választotta ki Izrael szabadítójaként, azonnal

hozzálátott a megvalósításhoz azon az egyetlen módon, amelyet ismert – a hatalom gyakorlása által. Az Úrnak el kellett küldenie őt a sivatagba negyven évre, hogy juhokat legeltessen, és közösséget tanuljon a rangsoro-
lt hatalom helyett. Miután ezt a leckét jól elsajátította, visszatért Egyip-
tomba, nem a hatalmat megragadva, hanem alázatosan, tanulékonyan
és közösségben. Érdekes, hogy amikor Isten visszahívta őt, nem engedte
egyedül, hanem testvérével, Áronnal, mint az ő szószólójával. A vezetést
megosztották. Ez a Mindenható terve az irányítással.

Mózes új módon ismerte meg Istent, nem úgy, hogy népe fölött van,
mint az egyiptomi Fáraó, hanem inkább az ő népe között. Ezt szemlélteti
az a közösség, amelyet az Úr kívánt létrehozni a népével. Ő azt akarta,
hogy népe olyan kapcsolatban álljon vele, mint amilyen kapcsolatban
Mózes volt vele. Nem egy hierarchikus papságot akart létrehozni. Isten
vágya az volt, hogy az egész nép pap legyen (2Móz 19,5–6). Azt akarta,
hogy mindenki kapcsolatba tudjon lépni vele, így mindnyájan papokká
válhassanak. Ilyen értelemben a hatalom meg lett osztva a nép között, és
nem egy személyben – Mózesben – testesült meg, aki a csúcson állt.

3. szombat, 2023. április 15.

A KISCSOPORTOK ÉS AZ EGYHÁZFELÉPÍTÉS

Isten eredeti tervét Izraellel, hogy papok birodalma legyen, elvetették,
amikor fellázdak a Sínai-hegynél, de ez az ideál, amely felé a Megváltó
irányult, és végül bevezette az Újtestamentumban. A hívők egyetemes
papságának üzenete nem azt tanítja, hogy mindenki saját maga törvé-
nye legyen. Inkább azt jelzi, hogy a keresztények éljenek egymástól függő
életet, és ne akarjanak uralkodni. Ennek a hitelvnek a természete megkö-
veteli azt, hogy egymással közösségben éljenek. A közösség csak ott jön
létre, ahol a vezetést kiterjesztették. A városok összevonják a hatalmat
uralkodás végett, de Isten kiterjeszti azt, azért, hogy a népét felszabadítsa
a közösségre. Igazi közösség nem létezik egy olyan szervezetben, amely
rangsorolt hatalmat gyakorol. A fáraót egyszer látjuk csak jó fényben,
amikor József történetében megosztja a hatalmat. Azoknak a vezetőknek
a szerepe a hatalom továbbadása, akik érdekeltek a közösség kialakításá-
ban. Isten vezetési modellje inkább egy kör, mint egy piramis.

„A piramis azt sugallja, hogy az ember felmagasztalhatja magát az egekig. A kör pedig azt, hogy Isten lejön a földre. A piramisban egyszerre csak egy ember lehet a csúcson. A körben mindenki benn van, mint a közösség egyenrangú tagja.”

Ha megfigyeljük a legtöbb mai gyülekezet szerkezetét, hamar rájövünk, hogy nagy részük a piramisrendszerre épül, és nem a körre. A körben a vezetés megoszlik. A hierarchikus gyülekezetek nem merik megengedni, hogy kis csoportok működjenek, mivel félnék attól, hogy nem tudják ellenőrzésük alatt tartani őket. A legtöbb mai gyülekezetben a kiscsoportos szolgálatok megalakulásának legnagyobb akadálya az ellenőrzés elvesztésétől való félelem. Ez áll a mögött a sikertelenség mögött is, hogy a laikusokat meghívják a szolgálatba, és felhatalmazzák őket a szolgálatra. Ez a magyarázata annak is, hogy az egyházterületek félnék olyan laikus gyülekezetek megalapításától, amelyeket nem tudnak ellenőrizni. Ez valóban gondot jelent, de valahogy meg kell találnunk a módját annak, hogy a gyülekezeteket és a tagokat felelősségre vonhatónak tartsuk anélkül, hogy annyira aggódnánk az ellenőrzésért. Krisztusra kell bízunk az egyház ellenőrzését, ha ezt mi, emberek tesszük, akkor valóban megtörténhet, hogy az egyház ellenőrizhetetlenné válik. Amikor lemondva a hatalomról a hívőségre bízunk a vezetést, az egyház megfelelően fogja tükrözni Istent, aki gyakorta lemond a hatalomról. Ennek az egyik legnagyobb példája a testet öltés, amikor az Úr testté lett és közöttünk lakozott.

A kiscsoportos szolgálat nem csupán egy másik program, amelyet hozzáadunk a gyülekezetben már meglévő modellek sokaságához. A kis csoportok központi rendező elvként kell, hogy működjenek, amelyre az egyház épül. Ily módon a hatalom felszabadul a gyülekezeti tagok számára, és az egyház megszűnik klerikus mozgalom lenni. Az az egyházmodell, ahol a lelkész van hatalmon, a középkor hitehagyásából ered, amit ők közvetlenül az egyiptomi piramismodellből vettek át. Itt az ideje, hogy visszatérjünk az apostoli egyház modelljéhez, ahol a klerikusok felhatalmazzák a gyülekezeti tagokat, és felszabadítják őket a szolgálatra. A kis csoport az egyik módja az általános papság megvalósításának a Krisztusért való munkában. Ez volt az a szervezet, amelyet Jézus meg akart alapítani, amikor a keresztyén egyházat létrehozta. Bizonyára erre a szolgálatra van szükség a Megváltó egyháza munkájának csúcspontján is. Ahogy Icenogle mondta: „A kiscsoportok a közös papság körei kell

legyenek, ahol a hatalom megoszlik, és a gondoskodás kölcsönös, amint a csoport minden tagja alárendeli magát Istennek”.

4. szombat, 2023. április 22.

A JETRÓ-MODELL, 1.

2Mózes 18,1–19,6 leírja azt az állapotot, amely Izrael táborában uralkodott, amikor Jetró meglátogatta vejét, és Cippora visszatért Mózeshez, a férjéhez. Jetró azonnal felfigyelt Mózes vezetési stílusának egyik nagy problémájára. Mózes visszatért a piramismodellhez, amelyben felnevelkedett. Szomorú, hogy a legtöbb vezetőnek ez a természetes reakciója. Szüntelen éberségre van szükség ahhoz, hogy Isten vezetési stílusát követni tudjunk. Mózes kimerült, nem volt ideje a családjára, és a nép nem került közösségbe egymással vagy Istennel. Mózes minden idejét azzal töltötte, hogy a nép vitás dolgait intézze. Úgy tevékenykedett, mint sok mai lelkész, akik minden percüket a tagok szolgálatban töltik, gondozzák őket, és egy olyan gyülekezetet hoznak létre, amely teljesen tőle függ. Semmit sem változtunk a háromezer év alatt!

Jetró javaslata nagyon egyszerű volt, de ellentéte annak a vezetési elméletnek, amelyet abban az időben és napjainkban is tanítanak. Azt mondta, hogy Mózesnek meg kell osztania a hatalmat azáltal, hogy felhatalmazza a népet. Úgy kellett ezt tennie, hogy egy személy ne feleljen többről, mint tíz ember vagy egy család. Ez arra a méretre csökkentette a hatalmat, amit mi most kiscsoportnak nevezünk. Az igazi biblikus vezetés a „legalacsonyabb” szinteken levő embereket hatalmazza fel.

Ennek eredményeként Mózes felszabadult arra, hogy a nagyobb problémákkal foglalkozzon. Megóvta őt a kiegészítől, és felszabadította a népet az által, hogy felhatalmazta problémáinak megoldására. A Jetró-modell nagyon jó vezetési példa a mai egyházban is. Ahelyett, hogy a lelkész lenne az elsőrendű gondoskodó a gyülekezetben, felszabadítja a gondozási szerepet a nép számára, akik egymásról gondoskodnak. Ez a rendszer jobban teljesít, mint amit bármely lelkész egyedül megfelelően el tudna végezni.

Isten terve a közösséggel válasz a mai kiégett, csalódott lelkészek számára. Add át a hatalmat azáltal, hogy felhatalmazod népedet. Amikor megbízik valakit valamivel, ne telepedjél rá, hogy megbizonyosodjál ar-

ról, hogy úgy végzi, ahogyan te. Szabadítsd fel őket és bízál meg bennük. Minél inkább fel tudják hatalmazni a lelkészek a tagokat, annál kiegyensúlyozottabb lesz az életük, a nép pedig lelkileg ráhangolttabbá válik.

5. szombat, 2023. április 29.

A JETRÓ-MODELL, 2.

A kiscsoportok célja a hatalom és a papság megosztása. A decentralizáció a papság továbbadását jelenti. A gyülekezeteknek ezen az alapon kell értékelniük saját kiscsoportos rendszerüket. Nem elegendő csupán az, ha léteznek csoportok. A rosszfajta kiscsoportok sokkal több problémát okozhatnak, mint amennyit megoldanak. A csoportok azok a helyek, ahol a hívők meghatalmazást nyernek. Gyülekezetekben a kiscsoportos szolgálat továbbadja-e a hatalmat, vagy még azokat is arra használjátok, hogy a hívőséget ellenőrzések alatt tartsátok? Az igazi kiscsoportok, amelyek közösséget építenek, továbbadják a hatalmat, és nem összpontosítják azt egy lelkészre vagy egy más, ellenőrző személyre a gyülekezetben. Azoknak a vezetőknek, akik átadják a hatalmat, több idejük lesz a családjukra. A stressz és a túlhajszoltság volt az, ami Mózeset segítette az új vezetési modell elfogadásához. Talán az elhúzódó stressz és a túlhajszoltság, amelyet a mai lelkészek is megtapasztalnak, elvezeti őket oda, hogy ismét átgondolják feladatukat, és egy új szolgálati stílust fejlesszenek ki, amely továbbadja a papságot. Amikor a lelkészek ezt megteszik, felhatalmazzák gyülekezeti tagjaikat arra, hogy egymásnak szolgáljanak, és ne függjenek a lelkésztől, mint egyedüli szolgálattévőtől a gyülekezetben.

Egy rendszer, amely megosztja a hatalmat, egy támogatási rendszert igényel a vezetői számára. Jetró módszere ezt nyújtotta, amikor arra oktatta Mózeset, hogy válasszon vezetőket, tizedeseket, ötvenedeseket, századosokat és ezredeseket. A „magasabb” vezetőknek kellett képeznie a támogatási rendszert a „tizedesek” számára, akik a helyszíni irányítók voltak Mózes társadalmában.

A laikusok szolgálatba való bevezetésének egyik nagy problémája a mai gyülekezetben az, hogy a lelkészek megpróbálják a tagokat a lelki ajándékuk szerinti feladatkörbe helyezni, de elmulasztják biztosítani a szükséges támogatást szolgálatuk fenntartására. Jetró terve, hogy min-

den tíz embernek legyen egy támogatója, jól működött abban az időben. Bizonyára ez a szükséges minimális támasza a mai laikus szolgálatok megvalósításának is. Azonban napjaink bonyolultságának köszönhetően minden három vagy négy szolgálattevőnek szüksége lenne egy támogató személyre. Természetesen ez több munkást igényel, de ez egy kölcsönös támogatási kört hoz létre, amelyben nem kell minden kiscsoport-vezetőnek jelentést tennie a lelkésznek, mint Mózes piramismodelljének ellenőrző rendszerében, mert ez ma még a kiscsoportos szolgálatban sem működik.

A Jetró-modellben Mózes elmozdult abból a pozícióból, amelyben egyedül hozott ítéletet, egy olyan szerepkör felé, ahol mások ítéletét felügyelte. Amint a gyülekezetek alkalmazni kezdik a Jetró-féle vezetési modellt, megváltoznak, és ahelyett, hogy a lelkész lenne a fő gondozó és döntéshozó a gyülekezetben, a vezetés megoszlik a nép között, és Isten minden gyermeke felhatalmazást kap a szolgálatra. A gyülekezet a valóságban minden hívő papsága kell, hogy legyen.

6. szombat, 2023. május 6.

AZ ÓSZÖVETSÉG ÉS A KISCSOPORTOK

A Jetró-modellnek hosszantartó hatása volt Izraelre a bírák korában, és később is a zsidó zsinagógák alapításakor, amelyeket minimum tíz emberrel lehetett létrehozni. Izrael elhívásában benne rejlik a vezetés megosztásának teljes gondolata a nép között. A hitehagyás akkor következett be, amikor elkezdték utánozni a körülöttük lévő nemzeteket, és Isten szándékával ellentétben létrehozták a királyság intézményét. Itt újra látjuk az Úr türelmét, ahogyan megengedi a királyság létrehozását, amely ellentétes az ő tervével. Néha megengedi, hogy nehezebb úton járva tanuljunk.

Csak akkor érthetjük meg a kiscsoportokat az Ószövetség szemszögéből, ha megpróbáljuk megérteni Isten eszményét a kezdetektől. Láttuk azt, hogy a Szentháromság is egy kis csoport, és az istenség személyeitől való kölcsönös függésben létezik. Továbbá Isten azzal a céllal teremtette meg Ádámot és Évát, hogy egymással közösséget hozzanak létre, és vele is közösségre lépjenek. Ebben a tökéletes édeni kapcsolatban képesek voltak arra, hogy teljesen nyitottak legyenek egymással szemben – hogy

„mezítelenek” legyenek, és ezt ne szégyelljék. Azonban mihelyt vétkeztek, „mezítelennek” kezdték érezni magukat, és elrejtőztek, mert a bűn megtörte a közösséget. Ettől kezdve az Úrnak az a szándéka, hogy helyrehozza a megtört kapcsolatot. Az Ószövetségben Isten ezt a kiscsoportok által kísérelte meg, nem pedig nagy sokaság útján, amelyeket az emberiség lázadása hozott létre. A Mindenható másik módszere az igazi közösség helyreállítására az Izraellel is elfogadtatott: hatalom továbbadása, ahogyan az egyiptomi és a jetrói modell közötti kontrasztban láthatjuk.

Azok a mai gyülekezetek, amelyek érdekeltek abban, hogy helyreállító közösségek legyenek, megpróbálnak visszatérni az édeni eszményhez. Előmozdítják mindazt, ami továbbadja a vezetőséget a „kevéstől” a „sokhoz”. Ők felhatalmazzák a gyülekezeti tagokat a szolgálatra az által, hogy felszabadítják őket a szolgálatra, és nem próbálják meg az egész feladatkört saját ellenőrzésük alatt tartani. Elősegítik a kis csoportokat, ahol az emberek megtanulhatják, hogy ne ítélkezzenek egymás fölött, hanem teremtsék meg a nyitottság és bizalom helyét, ahol a tagok valóban gondoskodnak egymásról egy közösség keretén belül. Ez Isten terve az emberiséggel. Ilyen közösség létrehozásáért lépett be Jézus az emberi történelembe, hogy megváltson a bűnből, és hogy újra igazi közösséggé formáljon át. Ahogy Krisztus szolgálatát vizsgáljuk, fel fogjuk fedezni, hogy az ő küldetésének is az volt a célja, hogy továbbadja a hatalmat, és hogy kis csoportokat hozzon létre, ahol a vezetők fel vannak hatalmazva, és támogatást kapnak egy igazi közösségben.

7. szombat, 2023. május 13.

JÉZUS ÉS A KIS CSOPORTOK, 1.

Miközben az Ószövetség úgy mutatja be a közösség teológiáját, mint a Szentháromság elidegeníthetetlen tulajdonságát, az Újszövetség egy jobb képet ad arról, hogyan lehet ezt a közösséget a gyakorlatban megvalósítani a gyülekezet mindennapi életében. Jézus testet öltése és érettünk végzett szolgálata segít megértenünk Isten tervét az emberiséggel, hogy közösségben éljenek vele és egymással.

Az újtestamentumi kor hajnalán az egyház kezdte elveszíteni közösségi jellegét a farizeusok közti és egyéb hatalmi harcokban, akiket a pozíció jobban érdekelt, mint a közösség létrehozása. A hierarchikus vezetés

felváltotta a körmodellt, és a zsidóságot abban az időben a piramis csúcsán lévő pozíció megszerzéséért vívott harc uralta.

Ebben a helyzetben jelent meg Jézus, és épített egy olyan mozgalmat, amely kimondottan a közösségre alapult, és továbbadta a hatalmat a felhatalmazott népnek. Jelen tanulmányunk nem csupán elmélet vagy feltételezés: élő példánk van arra, hogyan lehet a gyülekezeti tagokat a szolgálatra felhatalmazni.

Jézus három és fél évig szolgált a Földön. Időnként nagy sokasághoz beszélt, de a legtöbb munkát a tizenkét fős kiscsoportban végezte, akiket tanítványainak nevezett. A Megváltó ezt a néhány évet azzal töltötte, hogy az ő életét ebbe a pár emberbe töltötte át: a tizenkettő, a hetven és az öt követő asszonyok felé. Örökre megváltoztatta a világot. Ma a legtöbb egyház a tömegekre összpontosít, és azon csodálkozik, hogy miért nem gyakorol jelentős hatást a körülötte levőkre. Itt az ideje annak, hogy megvizsgáljuk Krisztus módszerét közösségteológiájának fényében.

Jézus nem a nagy közönséget próbálta megnyerni. A valóságban néha éppen elbátortalanította őket követésétől. A Messiás inkább az emberek kis csoportjaira összpontosított, tudván azt, hogy általuk a sokaságot is elérheti az igazsággal. A tartós munka csak a kiscsoportos szolgálat által felhatalmazott emberekkel valósítható meg. A múlt nagy prédikátorai, akik megkísérelték elérni a nagy közönséget anélkül, hogy kiscsoportos szolgálatokat hoztak volna létre, nem értek el maradandó eredményeket. Ezzel ellentétben John Wesley, aki prédikációs szolgálatát kiscsoportok létrehozásával társította, nem csupán azt látta, hogy a tömegek Krisztusban való hitre jutnak, hanem hogy eljutnak az állandó tanítványságra.

8. szombat, 2023. május 20.

JÉZUS ÉS A KIS CSOPORTOK, 2.

Mivel Jézus kezdetben tanítványait egy kiscsoportba szervezte, nem furcsa az, hogy ők is egy kiscsoportos egyházat hoztak létre. Később ebben a könyvben a házi gyülekezetek kérdését is meg fogjuk vizsgálni, ami a korai egyházat jellemezte. Ez volt az a modell, amelyet Jézus rájuk hagyott, és ők rendületlenül követték ezt a sémát. Az Üdvözítő kinyilatkoztatta, hogy a tömegek elérése a kis csoportok által lehetséges, ahol

megtapasztalják az igazi közösséget. Ez nem jelentette az Ige prédikálásának elhanyagolását.

Jézus szolgálatának a zsenialitása abban rejlett, hogy ő elsősorban néhány embernek szánta oda magát és nem a tömegeknek, azért, hogy a tömegeket sokkal hatékonyabban elérje az evangéliummal. A tizenkettő volt a Megváltó fő szervezete a nagy misszióparancs kivitelezésében. Nem adott nekik alaposan kidolgozott terveket, sem nagyszerű szervezeti táblázatot; ő egyszerűen létrehozott egy kis csoportot és képezte azt. Megváltoztatta a világot. Ő nem egy nagy szervezet létrehozásával foglalkozott, hanem az emberek építésével törődött. A legfontosabb dolog, amiről Jézus beszélt, a kapcsolatok kérdése volt. Isten, aki közösségben él, most lejött a földre, hogy az emberiségnek példát adjon arra, hogy mit jelent egymással egy közösségbe tartozni. A korai egyház azért ragadta meg olyan jól a közösségi szolgálatot, mert magától a Mestertől látta azt.

A tizenkettő különböző rosszul működő csoportokból és családokból jött össze. Jakab és János olyan közegből érkezett, ahol az édesanyjuk folyamatosan arra ösztönözte őket, hogy mindenkit előzzenek meg – hatalmon levő emberek legyenek. A zelóták pártja, amelynek Simon is tagja volt, a hatalmat katonai erővel akarta megszerezni. Máté a római uralmat használta fel arra, hogy rákényszerítse a nem kívánatos adókat az emberekre. Ezek nem olyan személyek, akiket keresünk, amikor egy közösséget akarunk létrehozni, de Jézus mégis őket választotta ki, hogy bebizonyítsa: ha az emberek rosszul működő csoportokból vagy családokból jönnek is, igazi közösséget fedezhetnek fel öbenne.

Néha sokan úgy érzik, hogy a jó közösség létrehozásának egyetlen módja, ha megfelelő személyeket tudnak behozni, és kirekesztik az alkalmatlanokat. A nem megfelelő viselkedésük tönkretethetik a csoportot – ők igazi kockázatot és kihívást jelenthetnek. Jézus szolgálati modellje mégis azt mutatja, hogy a rendszerbe be nem illőket az evangélium gyökeresen képes megváltoztatni, így meg tudják tapasztalni az igazi közösséget. Mivel mindannyian bizonyos mértékben „rosszul működünk”, Jézus modellje reménységet ad, hogy olyanná alakíthat bennünket, akik igazi közösségben állnak vele és egymással.

Mivel Krisztus kivette részét a kics csoportos szolgálatban, és az ő példája azt mutatja, hogy szolgálatának nagy része erre a sejtre öszszepontosult, fontos, hogy a mai egyház is kivegye részét a kics csoportos munkában. Így szolgálatukat a Megváltó áldozatvállalásának mintájára

alakíthatják. Elképzelhetetlen, hogy egy olyan egyház, amelyik a Szentírásra épül, létezhet kics csoportos szolgálat nélkül, amikor ez Jézus szolgálati módszerének a lényege volt.

9. szombat, 2023. május 27.

JÉZUS ÚJ KÖZÖSSÉGE

Az Üdvözítő nem csak egyszerűen kiválasztotta a tizenkettőt, hanem kiképezte őket arra, hogy önálló munkát végezzenek. A legtöbb időt azzal töltötte, hogy közösséget formáljon belőlük. Kezdetben nem bíztak meg egymásban. Nem voltak nyitottak, hanem sebezhetőek egymás előtt, és nagyon is ítélkeztek. Jézusnak meg kellett változtatnia mindezt, hogy azt az új közösséget tudják képviselni, amelyet létrehozott – az új Izraelt.

Az első tizenkettő Jákob tizenkét fia voltak – egy család. Jézus elhívta az új tizenkettőt, hogy egy új család legyenek. Jákob ősi családjára jelentős szexuális és lelki összetörtséget mutatott: testvérüket eladták rabszolgának, falvak védtelen embereit mérszárolták le. A Megváltó új családjára hívott, hogy jöjjön ki az efféle romboló életformából. Arra hívtak, hogy helyreállított és helyreállító család legyenek. Kicsiknek kell lenniük és kivételeseknek Krisztus számára.

Ahhoz, hogy a közösséget hangsúlyozza, Jézus olyan, családdal összefüggő, szavakat használt, amelyek leírják azt a kapcsolatot, aminek jellemeznie kell őket. Egymást testvérnek kellett nevezniük. A legpontosabban körülírt kijelentése az új közösségnek Máté evangéliuma 12. fejezetében található: „Mikor pedig még szólt a sokaságnak, íme, az ő anyja és az ő testvérei álltak odakinn, akarván ővele szólni. És mondta néki valaki: Íme, a te anyád és testvéreid odakinn állnak, és szólni akarnak veled. Ő pedig felelvén mondta a hozzá szólónak: Kicsoda az én anyám és kik az én testvéreim? És kinyújtván kezét az ő tanítványaira mondta: Íme, az én anyám és az én testvéreim! Mert aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az nékem fi testvérem, nőtestvérem és anyám.” (Mát 12,46–50)

Jézus új közössége felülmúlta a természetes családot. Azok az emberek, akik hozzá jönnek, részei lesznek az ő új családjának. Az a tény, hogy Krisztus – családdal kapcsolatos – kifejezéseket használt a hívők közötti és a vele való kapcsolat körülírására, azt jelzi, hogy a kapcsolatok az új közösség magvát képezik. Korábban a figyelem középpontjában

a piramis csúcsára való feljutás állt, de Jézus egy új közösséget próbált meg létrehozni: a helyreállított Édent, ahol a kapcsolatok sokkal fontosabbak, mint a rangsor-rendszer. Így, annak érdekében, hogy az emberiséget megmentse, a Mester közösséget teremt. A keresztény közösségen belüli kötelekeknek olyan szorosaknak kell lenniük, mint a természetes családban.

10. szombat, 2023. június 3.

JÉZUS MODELLJE: „KETTÉSÉVEL”

A Mester szolgálatában nem fedezhető fel az individualizmus, hanem a közösség, és ő ide hívja az embereket. Jöhetnek egyénileg, de azonnal kapcsolatba lépnek másokkal, hogy létrejöhessen a közösség. Földön jártakor a Megváltó elsőrendű célja az egyház életre hívásával a kapcsolatokra épülő közösség megteremtése volt.

Ahogy Jézus ebben az új közösségben szolgált, amit ő hozott létre, az embereket megtanította arra, hogyan viszonyuljanak egymáshoz. Nekik nem egy légtüres térben kellett élniük. Az Üdvözítő kiküldte őket, hogy szolgáljanak másoknak is, mivel a közösségen kívüli munka része a közösségnek. Azonban Krisztus nem egyedül küldte el az embereket, hanem párokban, kettésével, mivel csak a közösség hozhat létre új közösségeket.

Mivel elmulasztottuk követni Jézus „kettésével” szabályát, azért van olyan sok individualista keresztény. Az a tény, hogy ő mindig egy csoportban szolgált, és mindig legalább párokban küldte ki tanítványait, késztesen bennünket arra, hogy komolyan kérdőjelezzük meg „szólóban” való munkálkodásunkat. Ha biblikus keresztények vagyunk, a Mester csoportokban végzendő tervét és munkáját fogjuk követni, ahogyan Jézus tanított bennünket. Miért tűnik olyan furcsának úgy tenni, ahogy Ő tett?

Megszoktuk, hogy a prédikátorokra úgy tekintünk, mint egyedekre. Azonban ahogy visszatérünk az újszövetségi szolgálati modellhez, és már nem érezzük annak a szükségességét, hogy minden gyülekezetnek saját lelkesze legyen, könnyebb lesz a közösségben végzett szolgálat létrehozása. Egy ilyen intézkedésre feltétlen szükség van a gyülekezetalapítások érdekében.

11. szombat, 2023. június 10.

„AHOL KETTEN VAGY HÁRMAN EGYBEGYÜLNEK AZ ÉN NEVEMBEN”

Jézus az egyházat a lehető legkisebb egységként, kis csoportként határozta meg: „Ismét mondom néktek, hogy ha ketten közületek egy akaratton lesznek a földön minden dolog felől, amit csak kérnek, megadja nékik az én mennyei Atyám. Mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.” (Mát 18,19–20)

Érdekes megjegyezni, hogy Jézus kijelenti, ő velünk lesz különösképpen akkor, amikor kettesével vagy hármával gyűlünk egybe. Ő megjelenik abban a közösségben, amely a nevében gyűlt össze. Krisztus minden olyan kijelentése, hogy jelen lesz közöttünk, abban a keretben hangzik el, hogy az egyház közösségben van, és nem egyéneként. Ez természetesen nem tagadja azt, hogy Jézus egyéneként is velünk van, de kinyilvánítja nagy vágyát, hogy a közösségre épülő csoportok szükségességét hangsúlyozza. Amikor Jézus az egyházzal, mint összegyűlt közösségről szólt, a kicsoporthoz utalt. Ma ezt a szöveget mentegetőző módon szoktuk használni, amikor alig jön össze pár hívő. A Megváltó azért ejtette ki ezeket a szavakat, hogy segítsen megérteni: a kicsoporthoz képezik az egyház lényegét. Egy gyülekezet se létezhet kicsoporthoz nélkül, ami az a különleges hely, ahol Krisztus az ő népe között lakik.

Jézus tanítványainak adott válasza ebben az összefüggésben azt sugallja, hogy senki sem lehetett nagyobb, hanem „ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek” – ahol egy kis csoport összejön gyermeki lelkületben, egyetértésben, megbocsátásban, megtérésben, összhangban –, ő legnagyobbként, közösséget alkot velük.

Krisztus elmondja nekünk, hogy a kicsoporthoz maga az egyház, nem csupán egy része, hanem annak lényege. A tizenkettő összegyűlt közösség lett az egyház. Ahelyett, hogy a kicsoporthoz úgy tekintenénk, mint a gyülekezet egy újabb programjára, el kell kezdenünk úgy látni azokat, mint magát az egyházat, mert ezt jelentette ki Jézus róla. A kérdés az, hogy hiszünk-e neki?

A mai egyházban úgy tekintünk a kis csoportokra, mint egy olyan programra, amelyet hozzá kell adni az eddigiekhez. Krisztus azonban úgy látta a kis, gondoskodó csoportot, mint a teljes egyházat. Az az egy-

házmódel, amelyet ő dolgozott ki, nem egy nagy szupergyülekezet, hanem kis csoportok, ahol az emberek nyitott, őszinte közösségben élnek egymással. Ezzel nem azt akarjuk mondani, hogy a nagy gyülekezet rossz. Azok a sikeres szolgálat helyszínei lehetnek, ha a kiscsoportok összességét képezzük. Ha a nagy gyülekezet csupán egyetlen nagy csoport, akkor az nem újszövetségi gyülekezet. Újszövetségi értelemben a nagy gyülekezetek sok kis csoport együttesét jelentik, amelyek az egészet alkotják.

12. szombat, 2023. június 17.

AZ ÚJSZÖVETSÉGI PAPSÁG ÉRTELMEZÉSE

Jézus kiscsoportos szolgálatának a középpontjában a közösség gondolata található. A kiscsoport nem magáért létezik. Csak eszköz a közösség létrehozásában. A Megváltó felismerte, hogy a kiscsoport a legjobb eszköz ezen cél megvalósításában. Szolgálatát alatt azzal foglalkozott, hogy követői között közösség jöjjön létre. Úgy tűnik, hogy ez volt az egyik legfontosabb feladata, amelyet meg szeretett volna valósítani. Tudta, hogy ha követői nem tudnak kijönni egymással, soha nem hozhatnak el másokat a közösségbe. Ezért töltött Krisztus annyi időt az igazi közösség kialakításával rendellenes követői között, akiket a szolgálatra hívott el.

Jézusnak, a közösséggel való törődése a Szentháromsághoz fűződő viszonyából és abból a vágyából eredt, hogy Isten képét helyreállítsa az emberiségben. Ha a megváltás folyamata magába foglalja az emberiség teljes helyreállítását Isten képére, akkor sürgetően fontos a közösség létrehozása abban az egyházban, amelyet Krisztus alapított a Földön. A gyülekezetről alkotott elgondolása teljesen ellentétes az individualista egyházfogalommal. Az individualizmus nyilvánul meg akkor is, amikor valaki kijelenti: „Én magamban is tudom imádni Istent. Nincs szükségem a gyülekezetre”. Az ilyen állítások nem tisztelik az egyház alapértékét és célját, hogy az a rendeltetés helye, és hogy Isten csak a közösségben lehet közösségként megismerni.

Jézus közösségről alkotott elképzelésében nem volt helye a szerzetesi életnek, sem azoknak, akik másoktól elszigetelten akarták szolgálni Istent. Természetesen egyesek szükségből dolgoznak egyedül, de ez soha ne történjék meg szándékosan. A Messiás számára a gyülekezet lényege

a közösségben való részvétel volt, és ő nem tudott elképzelni egy nyugati individualista típusú gyülekezetet. Krisztus tudta, hogy a lelki növekedés csak akkor jön létre, amikor az emberek egymással közösségben élnek.

Nyilvánvaló, hogy a közösségben való részvétel nem választható szabadon a keresztények számára, hanem az maga a kereszténység. Az adventisták nagy példaképei voltak a hívek egyetemes papságának. Ez nem csupán része a reformációs örökségünknek, hanem újszövetségi előjogunk is. Világosan megértettük a papság lényegét, mint ami azt jelenti, hogy a keresztény hívő, Jézus Krisztus által, közvetlenül járulhat Istenhez, minden emberi közbenjáró nélkül. Azonban a papságnak van egy másik oldala is, amit nem szabad elfelejtenünk: az emberek nem lehetnek papok a közösségtől elkülönülten, amelyet szolgálnak. Nem létezik olyan, hogy valaki önmagának legyen a papja. Papnak lenni annyit jelent, mint közösségben élni. A papnak az a feladata, hogy másokat szolgáljon a közösségben, és mivel a közösségben mindenki pap, a hívek egyetemes papsága azt jelenti, hogy egymásnak szolgálnak.

Ebben az értelemben minden kölcsönösségről szóló szakasz az Újszövetségben nagy jelentőséget kap, mert ezek írják le a pap szolgálatát, vagyis a kétoldalú gondozás szolgálatát. Az ilyesfajta gondoskodás csak egy közösség keretén belül valósul meg. Ezért a hívek egyetemes papsága megköveteli, hogy minden ilyen „pap”, közösségben éljen. Minden, ami ettől eltér, tagadása az egyetemes papság újszövetségi értelmezésének.

Az új papság, amelyet Jézus alapított, és a kiscsoportok értelmében, amelyek az újszövetségi egyházat alkotják, a Megváltó egy új egyházmodellrel hozott létre. Ez a séma arra tanítja a hívőket, hogy egymástól és ne önmaguktól függjenek. Ez a modell teljesen megvalósult az Apostolok Cselekedeteiben leírt házi gyülekezetekben.

13. szombat, 2023. június 24.

A KISCSOPORTOK CÉLJA, 1.

A közösség létrehozása annyira fontos volt az újszövetségi gyülekezet számára, hogy Jézus arra oktatta a tanítványokat, várjanak, amíg a Szentlélek hitelesíti a megalakult egyházat pünkösdkor, mielőtt elmenének, és szóban is bizonyosságot tennének a feltámadásról. Csak a hitbéli közösség létrehozása által lehet megfelelően bizonyosságot tenni a hitről. A

Megváltó nem egy individualista evangéliumot akart létrehozni. Ő olyan egyházat akart alapítani, ahol az embereket gondozzák, és bizonyóságot tesznek nekik a közösségben. A közösségi bizonyúságtévés újabb közösségeket nemz. Krisztus közösségértelmezésében benne rejlik az a szükséglet, hogy ezek reprodukálhatóak legyenek. Az egészséges igazi közösségek megsokszorozzák önmagukat. Egy olyan kiscsoportot vagy gyülekezetet, amely nem termeli újra önmagát az által, hogy új, kapcsolatokra épülő közösségeket hoz létre, beteg gyülekezet. Ily módon a kiscsoportok pusztak léte a gyülekezetben még nem teremt közösséget. Ezeknek szaporodniuk kell, ha egészségesek.

Ez a magyarázata annak, hogy a Mester a legnagyobb élharcosa a kiscsoportoknak. Ő megteremtette a tökéletes csoportot, és ez megváltoztatta a világot. Amikor beléptek a csoportba, nem voltak tökéletesek, de a gondoskodás által Jézus megváltozott tanítványává lettek. Az Üdvözítő jelezte, hogy a keresztény növekedés nem valósulhat meg egy csoport életében való részvétel nélkül. Így a keresztény közösség egy olyan hely, ahol a keresztény életet elkezdhetjük együtt gyakorolni. Egy olyan helynek kell lennie, ahol sikereket és kudarcokat tudunk megélni az elfogadás és az Isten törvényéhez való ragaszkodás légkörében.

Az Úr terve és Jézus vágya az, hogy a keresztények kis csoportokban növekedjenek. A kiscsoportoknak nem csak az a célja, hogy az emberek Biblia-tanulmányozás céljából összegyűljenek. Célja, hogy egy olyan helyet biztosítsanak, ahol a tagok együtt növekedhetnek. Ha csak intellektuális tudást nyerünk az Ige tanulmányozásából, akkor a kiscsoport kudarcot vallott, mert az igazi célja a lelki növekedés és nem az elméleti tudás.

III. negyedév

1. szombat, 2023. július 1.

A KISCSOPORTOK CÉLJA, 2.

Az adventista kics csoportos törekvésekben a gond a közösséggel kapcsolatos. „A csoportokkal minden rendben van, amíg azok a Biblia tanulmányozásával foglalkoznak” – mondják sokan. De úgy tűnik, hogy félünk elmélyíteni a kapcsolatot a közösségen belül. Azonban Jézus szerint ez a csoportok igazi célja, de amelyek az elméleti tudásért tanulmányozzák a Szentírást, bizonyos értelemben rosszul működnek. Egy csoportban kell lennünk azért, hogy a Krisztusban való életünk számon kérhető legyen egymás előtt, hogy igazán gondoskodni tudjunk egymásról, és helyesen tehéssünk bizonyos az Údvözítőről. Talán azért félünk a kapcsolatokra épülő csoportoktól, mivel nem akarunk számon kérhetőek lenni egymás előtt, nem akarunk egymásról gondoskodni, sem bizonyos tenni. Az intellektuális csoportok „biztonságban” vannak. Nem kell nyitottnak és sebezhetőnek lenni egymás előtt, azonban ezek nem hoznak létre igazi keresztényeket, csupán álhívőket. Ez nem jelenti azt, hogy a bibliai ismeretben való növekedés rossz lenne – a keresztényeknek növekedniük kell az Ige megismerésében. De ha csupán az intellektuális ismeret gyarapodik, akkor az nem egy igazi újszövetségi csoport. Az újszövetségi közösségek növekedni fognak úgy a Szentírás ismeretében, mint az egymással való közösségben.

A kapcsolatokra épülő csoportok a kereszténység szívét képezik, és az adventista egyház velejét is képezhetik, ha komolyan vesszük azt, hogy Jézus egyháza vagyunk – mert az Úr egyháza egy közösségen alapuló felekezet. A kapcsolatokon nyugvó egyház a legnagyobb szükséglet egy

olyan világban, ami éhezik a közösség után. Ily módon, a kapcsolatokon alapuló egyház létrehozása a jelen legnagyobb szükséglete. Istenünk, segíts bennünket, hogy komolyan vegyük a közösségen alapuló egyház létrehozását! Jézus szerint a kulcs ehhez a kiscsoportos egyház megalapítása, amelynek tagjai egymással közösségben élnek.

2. szombat, 2023. július 8.

HOGYAN SZERVEZTE MEG AZ EGYHÁZ A PÜNKÖSDI 3000 LÉLEK KERESZTSÉGÉT?

Jézus az ő szolgálata által egy olyan egyházat mutatott be a tanítványainak, amely kapcsolatokra épül, ahol az emberek közösségben élnek egymással, és meggyógyulnak az összetöredezettségből. Ebből a családi közösségből kell az evangéliumhirdetésnek kiindulnia. A Szentlélek pünkösdkor kirobbanó erejével az egyház növekedett úgy számban, mint lelkeségben. Milyen volt a hívőknek ez az új közössége? Csupán az emberek egy nagy csoportja, akik hetente egyszer összegyűltek Isten imádatára? Figyeljük meg, hogyan tesz bizonyosságot a Biblia a korai kereszténység közösségi életéről a jeruzsálemi gyülekezetben közvetlen pünkösdtől. „Akik azért örömet vettek az ő beszédét, megkeresztelkedtek; és hozzájuk csatlakozott azon a napon mintegy háromezer lélek. És foglaltosok voltak az apostolok tudományában és a közösségben, a kenyérnek megtörésében és a könyörgésekben.” (ApCsel 2,41–42)

Amikor a háromezer megkeresztelkedett, azonnal bevonták őket négy dologba: a tanulmányozásba, a közösségbe, az étkezésbe és az imádkozásba. De a Biblia kijelenti róluk azt is, hogy odaszentelték magukat ennek a négy dolognak. A négy közül kettő – az étkezés és közösség – kétségtelenül csoportos tevékenység. Mivel ez a kettő kiscsoportos környezetet követel meg, biztonsággal feltételezhetjük, hogy a másik két cselekedet – a tanítás és az imádság – szintén kis csoportban valósult meg.

Ez azt sugallja, hogy a legkorábbi gyülekezet pünkösdtől azonnal kis csoportokra oszlott. Amikor háromezer fő egyszerre lesz tanítvánnyá, nagyon hamar kiscsoportos tevékenység közepette látjuk őket. Hogyan szerveződhettek ilyen sikeresen és gyorsan? Valószínűleg mivel az emberek kis csoportokra osztása egy olyan terv volt, amit Jézus mutatott

be nekik. A Krisztus által használt minta, amely most megisméltődött a tanítványok szolgálatában, újra azt bizonyítja nekünk, hogy ez a szolgálat lényeges része az isteni tervnek. Sokszor látták Jézust, miután prédikált a sokaságnak, az embereket kis csoportokra osztotta, majd engedte, hogy a tanítványok bizonyoságot tegyenek nekik, és válaszoljanak kérdéseikre. Mivel ez volt az a módszer, amelyre a Megváltó tanította őket, nem meglepő, hogy az induló egyházat azonnal kiscsoportokban szervezték meg.

3. szombat, 2023. július 15.

AZ APOSTOLI EGYHÁZ PÜNKÖSD UTÁNI NÖVEKEDÉSE

Pünkösöd után az egyház lelkileg és számbelileg is tovább növekedett: „Mindnyájan pedig, akik hittek, együtt voltak, és mindenük köz volt; és jószágukat és marháikat eladogatták, és szétosztogatták azokat mindenkinek, amint kinek-kinek szüksége volt. És minden nap egy akarattal kitartva a templomban, és megtörve házanként a kenyeret, részesedtek eledelben örömmel és tiszta szívvel.” (ApCsel 2,44-46)

Itt felfedezzük azt, hogy az ételben házanként részesültek, amely arra utal, hogy nem minden hívő gyűlt össze egy helyen, hanem különböző otthonokban. Nagyon nehéz lett volna vagy teljesen lehetetlen olyan helyet találni Jeruzsálemben, ahol több mint háromezer ember találkozhat naponta. Nyilvánvalóan az új megtérőket azonnal kiscsoportokra osztották, ahol a százhusz kiválasztott egyházszolga gondoskodott róluk.

A pünkösdkor megalapult gyülekezet nem csupán egy nagy testületként találkozott egy bizonyos helyen. Azonnal kiscsoportos gyülekezetté vált. Háromezer fő mindennapos jelenléte Jeruzsálemben, egy helyen, erős politikai alakulatot képezett volna, amellyel számolni kellett volna. Ez előnyösnek tűnhetett volna abban az időben a politikailag motivált tanítványok számára, de Jézus egészen más modellt kínált fel nekik. Ez nem csupán egy nagy testület volt, hanem kis csoportok is. A Mesternek való engedelmességükben ők azonnal egy kiscsoportos rendszert hoztak létre az egyházban. Lehetetlen volt kereszténynek lenni a korai egyházban anélkül, hogy valaki egy kiscsoport része ne lett volna. A kiscsoportok azok az építőkövek, amelyen az első hívők felépítették az egyházukat.

A kiscsoportos tevékenység négy dologból tevődött össze: Jézus tanításainak a tanulmányozása, amelyet az apostoloktól tanultak, a közösség, a kenyér megtörése és az imádság. Ezek mind kiscsoportos tevékenységek. A korai egyház csoportos környezetben tanulmányozta a Bibliát. Néhány ember volt jelen, és ez nem egy egyirányú beszéd volt, hanem párbeszéd, ahol a hívek kérdéseket tettek fel. Nem kétséges, hogy tanítói jellegű oktatás is folyt, de ez egy erős kiscsoportos környezetben történt.

Ez nem jelenti azt, hogy a nagy összejövetelek rosszak lennének. A korai egyháznak voltak nagy összejövetelei is. Ezek inkább evangélicizációs jelleget öltöttek, és nem a heti vagy naponkénti gondozása volt a szenteknek. Amikor az emberek Krisztushoz jöttek, úgy tűnik, hogy rendszeresen találkoztak egy kis csoportban és nem egy nagy prédikációs összejövetelen. Világos, hogy a korai egyház alapja egy kiscsoportos rendszeren alapult, és nem a nagy csoporton.

4. szombat, 2023. július 22.

KÖZÖSSÉG AZ APOSTOLI EGYHÁZBAN, 1.

A korai egyházi élet második jellege a közösség volt. A hívők nem csupán tanulmányozásra gyűltek össze, és azután hazamentek. Tanulmányozás közben időt szántak a közösségre. Annak formájáról nem beszél a Szentírás, de az eredmény nyilvánvaló. Az Apostolok Cselekedeteiből megtudjuk, hogy mindenük közös volt. Valahogy az elhangzott tanítás által azonnal szükségét érezték annak, hogy egymásról gondoskodjanak. A hívők önszántukból eladták vagyonukat, hogy társaikon segítsenek. Ez a lehető legszorosabb közösség. Jézus azt tanította, hogy az egyháznak egy új családnak kell lennie, egy közösségnek, amely meggyógyítja az emberiség összetörtségét. A korai egyházban működő közösség bizonyította, hogy Krisztus tanításai helyénvalóak. A Szentírás kijelenti, hogy „mindenük köz volt”. Egy teljesen nyitott közösség volt. Az elbukott Éden „elrejttsége” megszűnt, és a hívők nyíltan megoszthatták kételyeiket, küzdelmeiket és gondjaikat. Nem volt ítékezés, hanem igazi gondoskodás egymásról. A korai keresztény egyházban megszűnt a világban uralkodó, rosszul működő közösség minden aspektusa, hanem valóban a középpontját és szívét képezte annak, hogy mit jelet kereszténynek lenni.

A harmadik jellege a közös étkezés volt. A csoporton belüli kapcsolatok megszilárdításának az egyik legjobb módja a táplálék együttes elfogyasztása, ami együtt jár a közösséggel. Olyan szoros volt a kapcsolat a korai egyházban, hogy a hívők mindennap együtt étkeztek. A kenyér megtörése az ott honokban történt, nem pedig nagy gyülekezés volt jelképes kenyérmegtöréssel, hanem valóságos közösség étkezéssel egybekötve.

Az emberek nemcsak tanulmányoztak, közösséget alkottak és együtt ettek, hanem imádkoztak is együtt. A csoportban való imádkozás erős közösséget és lelkeséget épít. Ahogy az emberek nyíltan megosztják egymással imaszükségletüket, a csoport szorosan egybeforr. Még ma is megfigyelhetjük, hogy közelebb kerülünk azokhoz, akikkel rendszeresen együtt imádkozunk. Mivel az ima mindennap egy kics csoportban valósult meg, könnyen el tudjuk képzelni, hogy ez a tevékenység a legszorosabb összhangba hozta a hívőket.

5. szombat, 2023. július 29.

KÖZÖSSÉG AZ APOSTOLI EGYHÁZBAN, 2.

Ami az Apostolok cselekedeteiben közvetlenül pünkösöd után történt, azt az egyház születésének nevezik, és ez így is van, azonban sokan nem értették meg, hogy milyen egyház jött létre. Úgy gondolták, hogy ez egy nagy gyülekezeti összejövétel volt egyetlen óriási csoportban. Kevesen elmélkedtek azon, hogy milyen egyház jött létre pünkösdkor. Amint látuk, ez egy olyan gyülekezet volt, ahol a Szentlélek különböző kis csoportokra osztotta a hívőket. Ezekből a sejtekből épült fel az az egyház, amelyet Jézus megálmódott, és a Krisztusban való közösség, ahol ténylegesen gondoskodnak egymásról. Ez az Apostolok Cselekedeteiben leírt újszövetségi egyház. Ez nem csupán egy olyan egyház, amelynek kis csoportjai vannak, hanem egy kics csoport-egyház. Ebben a gyülekezetben igazi közösség valósult meg. Az itt használt görög szó a koinonia. Ez a fogalom a tanítványok közötti legszorosabb közösséget jelenti: „A koinonia valami újat és merészet fejez ki. Az egységet és egyetértést jelenti, amelyet a Szentlélek idézett elő. Az egyént teljesen magába fogadja a közösség”.

Helyreállt a közösség és a bűnbeesés összetörtsége. Jézus küldetése, hogy helyrehozza azt, ami széttört, és felszabadítsa a megkötözöttet (Lk

4,18), megvalósult a pünkösdkor megalakult egyházban. Az emberiség összetöredezettsége a rekonstruálás folyamatába lépett az apostolok által alapított egészséges közösségek útján. A hívők annyira gondoskodtak egymásról, hogy készek voltak eladni javaikat a közös jó érdekében. A bűneset óta nem léteztek ilyen egészséges közösségek a földön. Ezeket nem az emberi találékonyosság idézte elő, hanem az Isten Lelke. A Szentlélek segítette a korai hívőket, hogy olyan kiscsoport-gyülekezeteket alapítsanak, ahol megvalósulhat a gyógyulás és a helyreállítás. Ez valóban az Úr munkája volt az ő népe között.

6. szombat, 2023. augusztus 5.

MIÉRT OTTHONONKÉNT GYÜLEKEZETT AZ ELSŐ EGYHÁZ?

Némelyek vélekedése szerint a korai hívők az üldözések miatt gyülekeztek az otthonukban. Azonban azokban a napokban a kereszténységet a zsidóság egyik szektájának tartották, és így nem tiltották be. Ez később történt meg. Igaz, hogy a zsidók üldözték a keresztényeket, de úgy tűnik, hogy semmi titok nem volt a hívek gyülekezésével kapcsolatban. Hárromezer ember naponkénti gyülekezését házaknál nehéz lett volna eltitkolni egy városban. Még ha a hatóságok nem is tudták olyan könnyen megállapítani számukat, mintha egyetlen nagy csoportban gyülekeztek volna; azt azonban tudták, hogy számuk jelentős.

A kis csoportokban való gyülekezésnek nem csak politikai oka volt. A tanítványok találhattak volna néhány termet, ahol egybegyűljenek, de ők az otthonokat választották, ami korlátozta a hívők számát mindegyik helyen. Hiszek abban, hogy gyülekezési helyként szándékosan választották az otthonokat, így korlátozták a csoportok méretét, és igazi közösség alakulhatott ki. Még a legtehetősebb házak is maximum harminc embert tudtak befogadni az I. századi Jeruzsálemben. Ezek a gazdag otthonok voltak. Nem sok lakóhely rendelkezett még ezekkel az adottságokkal sem, ami azt jelenti, hogy a legtöbb gyülekezetnek harmincnál kevesebb volt a tagsága. Nem kétséges, hogy a legtöbb csak 10–15 embert számlált. Ez a számtalan gyülekezési hely nagyon gyorsan azt az érzést kelthette, hogy a keresztények mindenütt jelen vannak. Ez igaz is volt!

Nyilvánvaló, hogy a hívők megtanultak valamit abból, amit az Úr Jézus tanított, és ez arra ösztönözte őket, hogy olyan egyházat hozzanak létre, amely az otthonok és nem a nagy összejövetelek köré összpontosul. Krisztus még az úrvacsorát is egy otthonban iktatta be.

Miért választották a keresztények az otthonokban való gyülekezést? Azért, mert a Megváltó ezt a közösséget mutatta be, és ők egyszerűen követték a példáját. Ahogy Robert Banks megfigyelte, a korai egyház családias jellege megkövetelte, hogy otthonokban gyülekezzenek, mert ezek biztosították azt a légkört a korai keresztények számára, hogy kifejezést adjanak közös hitüknek.

Az egyház néha egy helyen is találkozott, de ezek az összejövetelek kivételesek voltak és nem rendszeresek. A gyülekezések szokásos helye az otthon volt. Ahogy a kereszténység megerősödött szerte a Római Birodalomban, az otthon még mindig elsődleges gyülekezési hely maradt számukra. Ez arra készítette a gyülekezetet, hogy kicsi maradjon, új csoportokat hozzon létre, amint növekszik, és ne központosodjon. A kereszténység első három évszázadában a gyülekezés otthonokban történt meg. Több mint háromszáz évig nem építettek különleges gyülekezési helyeket, és még az azután épültek is kicsinyek voltak a későbbi nagy épületekkel összehasonlítva.

Miközben Jeruzsálemben és máshol is az egyház kis csoportokból állt, amelyek szerte a városban gyülekeztek, azok nem voltak egymástól függetlenek. Ők egy egyházat alkottak. A különböző csoportok néha találkoztak egymással, azonban az igazi élet a kiscsoportokban zajlott. A tizenkét apostol volt az összekötő kapocs, amely összekötötte a különböző csoportosulásokat. Miközben mindegyik csoport kapcsolatban állt a többivel, önmagukban is tökéletes közösség maradtak. Nem kellett találkozniuk a nagy csoporttal azért, hogy egyház lehessenek, mivel Jézus kijelentette, hogy ahol ketten vagy hárman összegyűlnek a nevében, ő jelen lesz. Ez a házi közösségeket egyházzá tette a legteljesebb értelemben, még akkor is, ha kapcsolatban álltak a nagy testülettel. Mindnyájan részei voltak annak a Krisztusban való közösségnek, amelyet ők élvezhettek, de a szorosabb közösség akkor valósult meg, amikor a hívők otthonokban gyűltek össze.

7. szombat, 2023. augusztus 12.

AZ APOSTOLI GYÜLEKEZET VEZETŐSÉGE

Ennek a korai jeruzsálemi gyülekezetnek volt egy centralizált vezetősége a tizenkét apostol személyében és egy decentralizált vezetése a kis csoportokban, amelyek szerte a városban voltak. A Szentírás nem beszél arról, hogy ezek a csoportok hogyan kapcsolódtak egymáshoz. De tudjuk, hogy a korai egyház elsődlegesen kics csoportos jellegű egyház volt. A kis házi csoportok vezetőit gyorsan ki kellett képezni, hogy megfeleljenek a növekvő egyház követelményeinek. Egy dolog világos: az egyház amint növekedett, növelte a csoportok számát.

Az Apostolok cselekedetei világossá teszi, hogy kezdetben a püünkösdi események által létrejött egyház a kics csoportos közösségek köré összpontosult. Az egyház ebben a helyzetben volt majdnem háromszáz éven át a Constantinus idejében való intézményesítéséig. Elképesztő, hogy képes volt megsokszorozni önmagát, és gyorsan növekedett épületek, intézmények és tömeges összejövetelek nélkül. A közösségen össz-pontosuló egyház volt a norma a keresztények számára az első három évszázadban.

„Az üldözések előtt vagy alatt, vagy éppen az üldözésektől mentes időszakban, a hívők tevékeny részvételét valamely házi gyülekezet munkájában nem választási lehetőségnek tartották – ez szabály volt!” Egy másik olyan tényező, amelyet nem lehet figyelmen kívül hagyni: ezek a házi gyülekezetek minden keresztény tevékenység központjává váltak. Ahogy az egyház túlnőtt Jeruzsálemen, a korai vezetők alapítottak egy gyülekezetet, kiképezték a véneket, hogy gondozzák azt, és utána tovább mentek. A házi gyülekezeteknek gondoskodniuk kellett önmagukról. Nem kaptak kívülről lelkészt. Egy nagy taglétszámú intézményesített gyülekezetet, amely egy helyen jön össze, nem lehetett volna megfelelően gondozni. Decentralizálni kellett, és így a kis házi csoportos összejövetelek ideálisak voltak. Ez az egyház valóban tükrözni tudta Krisztus közösségét, és nem kötötte le erőforrásait egy lelkileg egészséges gyülekezet fenntartásával. A prédikátorok szabadon hozták létre a hívek új csoportjait szerte a világon, kis csoportokban kiképezték őket, hogy olyan hitbéli közösségeket alkossanak, amelyekben megvalósul egymás kölcsönös segítése.

Itt az ideje annak, hogy újra felfedezzük gyökereinket, és visszatérjünk az apostoli örökségbe – a Krisztus és az apostolok által lefektetett alapokra épülő egyházhoz. Ez az egyház igazi közösséget alkot; tagjai kiscsoportos környezetben gondoskodnak egymásról. Az apostoli korban a kis csoport nem egy szabadon választható dolog volt, és nem lehet szabadon választható a XXI. század egyháza számára sem. Itt az ideje, hogy újjátervezzük gyülekezeteinket a kis csoportok köré, és visszatérjünk a korai egyház szolgálati modelljéhez.

8. szombat, 2023. augusztus 19.

PÁL MISSZIÓS-MODELLJÉNEK GYÖKEREI

Az I. században Pál volt a kereszténység legnagyobb exportőre. Misszióútjai folyamán megalapozta a kereszténységet szerte a Római Birodalomban. Ha megvizsgáljuk azt az egyházat, amelyet Pál hozott létre, segítségünkre lesz sokkal világosabban megérteni a kereszténység kezdeteit, és újra felfedezni azt, hogy a pünkösdkor létrejött közösségi egyház egy múltó hóbort volt csupán vagy egy állandó rendszer, amely az apostoli teológia szívét képezte.

Ahogy az apostol iratait vizsgáljuk, teljesen világossá válik előttünk, hogy a pünkösdi esemény felállította a normát a Szentlélek által felhatalmazott egyház számára, amely az I. században alakult ki. Pál a pünkösdi modell szerint alapított gyülekezeteket, és nem az intézményes modellt követett. Ez nem azt jelenti, hogy a modell nem létezett, mivel a zsidóság egy intézményes egyházzá degenerálódott akkorra, amikor a kereszténység elkezdődött. Ha az apostolok lemásoltak volna egy rendszert, az bizonyosan a zsidó vallásé lett volna, amelyet ők olyan jól ismertek. Ehelyett azonban úgy döntöttek, hogy egy teljesen új rendszert hoznak létre, ami a közösségen alapul és nem egy intézményes rendszeren. Erre tanította őket Jézus, és pünkösdi hitelesítette a Megváltó tanításait, ami elvezetett a kapcsolatokra és a kiscsoportos közösségre épülő egyház létrejöttéhez.

Csak Krisztusnak volt nagyobb befolyása a kereszténység kialakulásában, mint Pálnak. Írásai az Újszövetség egy harmadát teszik ki, és a legtöbb ázsiai gyülekezet az ő munkájának eredményeként jött létre. Éppen ezért az ő befolyása a keresztény egyház létrejöttében alapvető, és ezt gondosan tanulmányozni is kell.

Az Üdvözítő útmutatásának engedelmeskedve, hogy kettesével menjenek munkába, Pál misszióútjait más tanítványokkal közösen kezdte el. Néha ez a közösség Pálból, Barnabásból és Márkból állt, máskor Silás kísérte el. Az apostol és társasága nem pusztán azon igyekezett, hogy az embereket tanítványokká tegye, hanem folyamatosan fáradoztak, hogy elérjék azok *oikoszát*, akikért dolgoztak.

A korai egyház a csapat-szolgálatot gyakorolta. Nem voltak „szóló” munkások az I. századi egyházban, mivel az evangéliumi munkát mindig közösségekben végezték, éppen úgy, ahogyan Jézus megparancsolta. Csak közösség hoz létre közösséget. A „szóló” munkások intézményeket alakítanak ki és nem közösségeket. Ezért határozza meg Krisztus a legkisebb evangéliumi csapatot: a kettesével végzett szolgálatot. Jézus soha nem küldi az embert egyedül. A XX. század evangelizációja azonban „szóló” munka, ahol egyének dolgoznak magukban, hogy egyesével nyerjék meg a lelkeket. Talán arra van ma szükségünk, hogy megfogadjuk a Mester tanácsát, és kettesével végezzük a szolgálatot.

9. szombat, 2023. augusztus 26.

A KERESZTÉNYEK: EGY TEST TAGJAI

Mai modern világunkban sokan gondolják, hogy lehetnek keresztények anélkül, hogy egy közösség, egy gyülekezet tagjai lennének. Úgy érzik, hogy imádhathják Istent a gyülekezeti közösségtől függetlenül is. Ez a felfogás teljesen idegen az újszövetségi kereszténységben, amely az egyházat közösségeként értelmezte. Természetesen, ha valaki a gyülekezethez tartozik, az még nem biztosíték arra, hogy része is annak, de lehetetlen közösséget alkotni elszigeteltségben. Figyeljük meg Robert Banks éleslátó megjegyzését arról, ahogyan az apostol összeköti a megváltást a közösséghez való tartozással: „Láthatjuk azt, hogy Pál meglátásában milyen szorosan összekapcsolódik a szabadság vagy a megváltás a közösség gondolatával. A megváltást nem csupán az Isten és az ember közötti egyszerű szerződésnek látja. Mielőtt az ember Krisztussal találkozna, tagja lesz egy közösségnek, annak ellenére, hogy hajlamai arra ösztönzik, hogy saját (vagy közvetlen környezetének) érdekeit keresse. A mennyei való kapcsolat helyreállása új közösségbe hozza őt, bármennyire is egyéni tapasztalatként fogja fel ezt az eseményt. Elfogadni az evangéliumot annyit

jelent, mint belépni a közösségbe. Az ember nem rendelkezhet egyikkel a másik nélkül.

Így Pál közösségre tervezett gyülekezeteket alapított. Ezek nem voltak katedrálisok hatalmas erődítményei, hanem kis házi gyülekezetek, ahol az egyének igazi közösségre tudtak lépni más testvérekkel. Ez nem véletlenül volt így, hanem Pál szándékos stratégiája nyomán vált ezzé, mivel engedelmeskedett a krisztusi modellnek. Az apostol gyülekezetalapító módszere megegyezett azzal, amit a Szentlélek pünkösdkor valósított meg, amikor létrehozta a közösségre épülő egyházat.

Pál leghatározottabb kijelentése a közösségről Róma 12. és 1Korinthus 12. fejezetének párhuzamos szakaszaiban található, ahol a lelki ajándékokról szól a közösségi egység összefüggésében. „Mert miképpen egy testben sok tagunk van, minden tagnak pedig nem ugyanazon cselekedete van: azonképpen sokan egy test vagyunk Krisztusban, egyenként pedig egymásnak tagjai vagyunk.” (Róma 12,4–5)

Itt Pál hangsúlyosan kijelenti, hogy minden keresztény tagja egy testnek: a tagok egymással való közösségben élnek. Ajándékuktól függően mindnyájan különbözően funkcionálnak, de kölcsönösen egymástól függenek. Itt nincs helye az elszigetelt keresztényeknek. Pál szerint kereszténynek lenni annyit jelent, mint közösséget kialakítani más tagokkal. A hívők azonban nem csak egyszerűen egy test tagjai voltak. Ebben a testben ők „egymásnak” is tagjaivá váltak. Az apostolt nem csupán a testen belüli tagság érdekelte, hanem az is, hogy az emberek kölcsönösen egymástól függjenek a közösségben. Ha igaza van, akkor azok a személyek, akik tagjai ugyan a gyülekezeteknek, de nem élnek közösségben a többiekkel kölcsönösen egymástól függő viszonyban, ők az Újszövetség értelmezése szerint nem igazi keresztények. Ez annyit jelent, hogy egy olyan csoport tagja vagyok, amely kölcsönös gondoskodást biztosít. Bármely csoport, amely nem egy ilyen kölcsönösen támogató közösség, nem keresztény gyülekezet, függetlenül attól, hogy milyen igazságot vall. Az igazság több, mint a helyes hitelvek elfogadása, bármennyire is fontosak legyenek azok. Az igazság látható lesz azok életében, akik elfogadták Krisztust, és neki engedelmeskednek. Ez a magatartás megköveteli, hogy a keresztények kölcsönösen egymástól függő életet éljenek. Így értelmezte Pál a közösséget. Figyeljük meg, hogyan írja le ezt a gondoskodó közösséget:

„A szeretet képmutatás nélkül való legyen. Iszonyodjatok a gonosztól, ragaszkodjatok a jóhoz. Atyafiúi szeretett el egymás iránt gyöngédek; a

tiszteletadásban egymást megelőzők legyetek. Az igyekezetben ne legyetek restek; lélekben buzgók legyetek; az Úrnak szolgáljatok. A reménységben örvendezők; a háborúságban tűrők; a könyörgésben állhatatosak; a szentek szükségére adakozók legyetek; a vendégszeretetet gyakoroljátok. Áldjátok azokat, akik titeket kergetnek; áldjátok és ne átkozzátok. Örüljete az örülőkkel, és sírjatek a sírókkal. Egymás iránt ugyanazon indulattal legyetek; ne kevélykedjete, hanem az alázatosakhoz szabjátok magatokat. Ne legyetek bölcsek timagatokban. Senkinek gonoszért gonosszal ne fizessete. A tisztességre gondotok legyen minden ember előtt. Ha lehetséges, amennyire rajtatok áll, minden emberrel békességesen éljete.” (Róma 12,9–18)

Pál elképzelése a közösségről nagyon világos ebben a szakaszban. Az Újszövetség minden „egymás”-ról szóló részének a szívét képezi. Ezek Pál közösségtológiájából erednek. Ebben a kapcsolatban valósul meg az egymásról való igazi gondoskodás. A keresztények nem arra hívatottak, hogy egy személyben szolgálják Istent, hanem egy olyan közösségben más emberekkel, ahol egymásról gondoskodhatnak, egymást szerethetik, és együtt örülhetnek a másiknak. Ezek az igazi keresztényi közösség jellemzői.

10. szombat, 2023. szeptember 2.

AZ EGYHÁZ, MINT TEST

Az 1Kor 12-ben Pál tovább folytatja a gyülekezet lelki ajándékainak tárgyalását. A Lélek az ajándékait egyéneknek adja, de ezeket nem szabad egymástól függetlenül használni. A közösségben kell hasznosítani őket. Az apostol szerint ha minden keresztény birtokba veszi lelki ajándékait, a gyülekezet tökéletes lesz. Senki sem rendelkezik minden ajándékkal. Ezért van szükség a közösségre, mert a lelki ajándékok együtt való hasznosítása teremti meg a test tökéletességét. Ha egy tag elmulasztja használni ajándékát, a test szenvedni fog, úgy, ahogy a test is szenved, ha egy része hiányzik. A test továbbra is létezik, de nem tud olyan hatékonyan ténykedni, mint amikor az összes testrész együtt működött. Ez Pál egyházzól alkotott meglátásának a lényege: egy test, különböző feladatokkal rendelkező tagokkal, akik egymással összhangban dolgoznak a fej, Jézus Krisztus vezetése alatt. Figyeljük meg az apostol érvelését: „Mert

amiképpen a test egy és sok tagja van, az egy testnek tagjai pedig, noha sokan vannak, mind egy test, azonképpen Krisztus is. Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté keresztelgettünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok; és mindnyájan egy Lélekkel ittattunk meg. Mert a test sem egy tag, hanem sok.” (1Kor 12,12–14)

Ez Pál közösségtelológiájának a lényege. A keresztények egy testbe keresztelkednek be. Itt nem találunk utalást arra, hogy valakit alámeríthetnek anélkül, hogy a közösség részévé válna. Ma azonban azt látjuk, hogy az emberek megkeresztelkednek, de nem lesznek a keresztény közösség részei. Pál szerint ez eretnokség. A keresztség az a szertartás volt, amely által a hívők a közösséghez csatlakoztak. Az újtestamentumi kereszténységben nem lehetett megkeresztelkedni a közösséghez való csatlakozás nélkül. Jegyezzük meg, hogy Pál nem csupán az egyháztagságot álmodja meg, hanem a közösségben való részvételt, amelyet ő úgy határozott meg, mint a kölcsönös egymástól való függést és gondoskodást (Róma 12. fejezet).

11. szombat, 2023. szeptember 9.

KINEK KELL GONDOSKODNIA A GYÜLEKEZET TAGJAIRÓL?

„Sőt sokkal inkább, amelyek a test legerőtlenebb tagjainak látszanak, azok igen szükségesek: és amelyeket a test tisztességtelenebb tagjainak tartunk, azoknak nagyobb tisztességet tulajdonítunk; és amelyek éktelenek bennünk, azok nagyobb ékességben részesülnek; amelyek pedig ékesek bennünk, azoknak nincs erre szükségük. De az Isten szerkesztette egybe a testet, az alábbvalónak nagyobb tisztességet adván.” (1Kor 12,22–24)

Pál véleménye a közösségről az, hogy a gyengébbek kapjanak nagyobb figyelmet. Ők a tárgyai a különös gondosságnak és átfogó munkának. Ezt az odafigyelést és szolgálatot nem a gyülekezet lelkészének kell végeznie, hanem a tagoknak. Pál gondolkodásában tilos a prédikátort megbízni a gondozással, ezt eretnokségnek és a Krisztus által alapított kereszténység lényegi elvetésének nyilvánítaná. A tagok egymásról való gondoskodása egy testfunkció, nem pedig amit bárbe ki lehet adni. Jézusban lenni annyit jelent, mint egy közösség részévé válni, ahol a tagok egymásról gondos-

kodnak. Minden újszövetségi szakasz, amely a keresztények gondozására szólít fel, mindig az egész testnek szól, sosem egy megbízott személynek. Az Újszövetség sokat beszél a táplálásról és a gondozásról, de mindig az egymásról való kölcsönös gondoskodás összefüggésében, ami szükség-szerű a lelki élet fenntartásához. Ha valakit megbízunk ezzel, veszítünk a lelki erőnlétből, amit a gondoskodás biztosít számunkra. Ezért szükséges, hogy ez a test feladata legyen. Pál azzal fejezi be ezt a szakaszt, hogy egy világos leírást közöl arról, hogyan néz ki ez a közösség: „Hogy ne legyen hasonlóság a testben, hanem ugyanarról gondoskodjanak egymásért a tagok. És akár szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind; akár tisztességgel illetetik egy tag, vele együtt örülnek a tagok mind. Ti pedig Krisztus teste vagytok és tagjai rész szerint.” (1Kor 12,25–27)

Pál két klasszikus szakasza a közösségről megerősíti azt az állításunkat, hogy teológiája megegyezik Jézus közösségről alkotott véleményével. A Megváltó azért jött, hogy egy új közösséget hozzon létre, ahol az emberek valóban gondoskodnak egymásról. A korai keresztények házi gyülekezeteket alapítottak, amelyek eléggé kicsik voltak ahhoz, hogy a tagok egymást ismerjék, és egymásról gondoskodni tudjanak. Pál, a teológus megadja a háttérrel ahhoz, hogy megérthessük, az egyház miért hozott létre kicsi csoportos gyülekezeteket. A házi gyülekezetek létrejöttének nem csak az volt az oka, hogy megfelelő helyet biztosítottak a gyülekezésre, vagy hogy a tagság túl kevés volt a nagyobb létesítményekhez. Létrehozásuk közvetlen válasz a közösségi teológiára, ahogy azt kezdetben Jézus, majd Pál is bemutatta. Csak egy kis csoportban ismerhetik meg az emberek annyira egymást, hogy igazi közösség jöjjön létre. Az újtestamentumi kicsi csoportos gyülekezet nem véletlenül alakult meg, hanem Isten terve nyomán.

Ha helyesen értjük Pál teológiáját, sürgető, hogy közösségünk olyan egyházat tervezzen meg, amely a kis csoportokra épül, ahol az emberek egymással közösségben élhetnek. Ez nem csak azt jelenti, hogy egyszerűen kis csoportjaink vannak a gyülekezetekben, hanem ezeknek biblikus közösségekké kell válniuk. Ez jelentheti akár a házi gyülekezetek létrehozását. A nagyobb gyülekezetek is alkothatnak közösséget, ha azokat kisebb csoportokra osztják. Ennek megvalósítása érdekében a helyi vezetőség és lelkész hajlandó a hatalmat átadni a kis csoportnak és annak vezetőjének. Ez ijesztő, de biblikus.

12. szombat, 2023. szeptember 16.

A KISCSOPORT NEM CSAK VÁLASZTÁSI LEHETŐSÉG

Ma a legtöbb gyülekezetben a kis csoporthoz való tartozás szabadon választható. Többé ne ez legyen a gyakorlatunk. Annak ellenére, hogy az átalakulás lassú, de ha a gyülekezet komolyan veszi Jézus útmutatásainak követését, helyre kell állítania a közösséget. Ez szükségszerűvé teszi a gyülekezet kiscsoportos közösséggé való átalakítását, ahol az emberek egymásról gondoskodhatnak. Egy nagy összejövetelen való részvétel lehet szabadon választható, de nem a csoportban. Ma a legtöbb gyülekezetben úgy tekintenek a szombat délelőtti nagyszámú istentiszteleten való részvételre, mint a keresztyének kötelező gyakorlatára, a kis csoportban való megjelenés pedig szabadon választható. Ezt a szemléletet meg kell fordítani, ha a gyülekezet az újtestamentumi modellt akarja követni. Voltak olyan alkalmak, amikor egy városban levő összes házi gyülekezet egy helyen találkozott. Erre utal 1Korinthus 14:23, de azt is sejteti, hogy az egyház több kisebb házi gyülekezetből állt szerte a városban, és csak alkalmilag találkoztak nagyobb összejövetelen.

Ha a korai egyház elsődlegesen kis csoportokból állt, ez azt jelenti, hogy teljesen másként szervezték meg a gyülekezetet, mint ahogy azt ma sok helyen gyakorolják, ahol az elsődleges tevékenység a hívők összegyűjtése a szombat délelőtti istentiszteletre. A tipikus gyülekezetekben a minta ugyanaz akkor is, ha öt vagy ha ötszáz ember jelenik meg. A hívők padosorokban vagy székeken ülnek, amelyek a szószékre néznek. Az előttük helyet foglaló személy hátát nézik, és csendben hallgatják a lelkész igehirdetését. Talán néhány éneket is énekelnek, de inkább csak jelen vannak, mint részt vesznek az istentiszteleten.

Ily módon lehetséges a részvétel anélkül, hogy valaha is beszélne egy másik emberrel. Nincs közösség. A keresztyénség azonban közösség. Igaz az, hogy sokan közösségre találnak a gyülekezetben. Azonban ez általában nem az istentiszteleten történik, hanem azokon az alkalmakon, amelyeket az istentiszteleten kívül végeznek, vagy abban a közösségben, amit vagy az istentisztelet előtt, vagy utána tapasztalnak meg. Mivel nagyon sokan közvetlenül az istentisztelet után már távoznak, nagyon kevesen találnak igazi közösséget szombatonként. Az eredmény, hogy igen keve-

sen tapasztalják meg azt a közösséget, amit Jézus olyan forrón óhajtott az övéinek. A jelen helyzet annak az eredménye, hogy a szombat délelőtti igehirdetésen való jelenlétet kineveztük a legfőbb vallásos követelménynek, és nem törődünk a közösséggel.

Mások úgy gondolkodnak, hogy a gyülekezet Isten imáadásáért van. Így nem amiatt jönnek a gyülekezetbe, hogy közösségre találjanak, hanem csak az istentiszteletért. Ezért csendben kell lennünk, és imádnunk kell az Urat az istentisztelet órájában, a közösséget pedig máskorra hagyjuk. Bár igaz, hogy a gyülekezet azért létezik, hogy a Mindenható dicsőítse, a hiba az istentisztelet meghatározásával rejlik. Az az istentisztelet, ha egyszerűen csendben vagyunk a gyülekezetben? Egy ilyen teológia ismeretlen az Újtestamentumban. Az újszövetségi gyülekezet nem az Atya imádatára gyűlt össze, hanem a közösség megtapasztalására.

13. szombat, 2023. szeptember 23.

A GYÜLEKEZET TÖBB MINT HETENTE EGY ÓRA

Krisztus új értelmet adott az Úr imádatának, amikor a számariai aszszonnyal beszélt: „Mondta néki Jézus: Asszony, hidd el nékem, hogy eljön az óra, amikor sem nem ezen a hegyen, sem nem Jeruzsálemben imádjátok az Atyát. Ti azt imádjátok, amit nem ismertek; mi azt imádjuk, amit ismerünk: mert az üdvösség a zsidók közül támadt. De eljön az óra, és az most van, amikor az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres az ő imádóiu. Az Isten lélek: és akik őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják.” (Ján 4,21–24)

A helynek nincs többé jelentősége a keresztyény istentiszteleten. Az embereknek nem kell elmenniük egy megszentelt helyre, hogy imádkozhassanak. Az igazi istentisztelet nem más, mint Krisztusnak való engedelmesség az élet minden területén. Az istentisztelet nem olyan valami, amit az ember hetente egyszer szombaton reggel tesz, hanem az a tevékenység, amit a hét folyamán gyakorol. Az istentisztelet egy olyan engedelmes élet, amelyet a Mesterért élünk. Pál tovább fejtegeti mondanivalóját: „Kérlek azért titeket, atyámfiak, az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tisztelgeteket.” (Róma 12,1)

Pál tovább dolgozik Jézus istentiszteletről való tanításán az által, hogy kijelenti: a keresztény ember egész élete istentisztelet. Az az istentisztelet, amit az egyes keresztények a Mesterért tesznek saját lelki ajándékaiknak megfelelően, vagyis a lelki ajándékokra épülő szolgálat ez. Ami azt illeti, a lelki ajándékok használatáról szóló tanítás Pál apostol fő teológiai szakaszának bevezetőjeként jelenik meg, amely a gyülekezetet közösségként határozza meg. Tehát Pál szerint a gyülekezet nem istentiszteletre jön össze, hanem abban imádja Istent, amit a tagok tesznek. Ez nem azt jelenti, hogy nem tisztelik Istent, amikor gyülekezetbe mennek. Azért tisztelik az Örökkévalót, mert ez része életüknek, és mindent, amit tesznek, az az istentisztelet. Ezért helytelen a gyülekezet fő tevékenységére úgy utalni, mint „istentiszteletre”. Az ilyen elképzelés elferdíti a valódi értelmét, és az intézményes egyház egyetlen tevékenységére csökkenti az engedelmes élet helyett.

Az az elképzelés, hogy az istentiszteleti alkalom az egyház fő tevékenysége, a középkor maradványa. Akaratlanul bár, de a kereszténység normájaként fogadtuk el a múlt hitehagyását, és szem elől tévesztettük azt a tényt, hogy az engedelmes élet az igazi istentisztelet. A hitehagyó egyház első tette az volt, hogy az intézményes istentiszteletet normaként határozta meg; a végeredmény pedig az az elképzelés, hogy az egyetlen követelmény a keresztényektől a heti egy óra a gyülekezeti teremben. Vajon az adventizmus ugyanarra a lejtőre került, hogy az istentiszteleti alkalmat az egyház legfőbb tevékenységévé teszi? A végeredmény: egy óra Istennel hetente. Kereszténységünknek azonban egész életünkre kell hatnia, nem hetente egyetlen órára az életünkből.

14. szombat, 2023. szeptember 30.

AZ ISTENTISZTELET LÉNYEGE

Pál gondolkodásában az emberek nem csak egyszerűen istentiszteleti céllal gyűltek össze, hanem a közösség gyakorlására, mikor pedig Istent tisztelték. A közösség az istentisztelet. Az apostol kijelenti, hogy minden, amit a keresztény tesz, istentisztelet. Számára a helyi gyülekezetek közép-pontjában nem a szombat délelőtt tizenegy órai istentisztelet áll, hanem a kapcsolat, amely a közösségben valósult meg.

Ha a közösség a bibliai alapja az összejöveteleknek, akkor a gyülekezetnek kisebb csoportokból kell állnia, ahol az egyes keresztények közösségre találhatnak egymásban. Meg kell változnia annak az elképzelésnek,

hogya a nagy összejövetelek az elsődleges alkalmak a keresztények számára. Ez nem jelenti azt, hogy a nagy konferenciák például nem lennének szükségesek vagy fontosak, hanem hogy nem a keresztény összejövetelek elsődleges helyei, mivel a résztvevők nem találnak közösségre ezek idején. Tulajdonképpen a nagy konferenciák csak akkor jelentenek valamit, amikor a közösség már kiépült a gyülekezet kics csoportos alkalmain.

Mit tettek a korai keresztények gyülekezéseikkor? Sajnos az Újtestamentum nem ad részletes beszámolót erről, csak néhány utalást találunk. Apostolok Cselekedetei 2,42 az egyház négy fő tevékenységére utal: „Foglaltosok voltak az apostolok tudományában [a Biblia-tanulmányozásban] és a közösségben, a kenyérnek megtörésében és a könyörgésekben.” Pál apostol az Efézus 5,19-ben, majd a Kolossé 3,16-ban ismét arra utal, hogy ezek az összejövetelek magukban foglalták zsoltárok, dicséterek és lelki énekek éneklését. Meg kell jegyeznünk, hogy ezek mind közösségi cselekedetek, nem pedig szemléltető tevékenységek. Úgy tűnik, hogy az újtestamentumi korban nem találunk utalást arra, hogy egy lelkész rendszeresen prédikálna a gyülekezetnek. Az igehirdetést szinte mindig az evangelizációval összefüggésben találjuk, és a nem hívőknek szól. Az Újszövetség ritkán jegyez fel olyan eseményt, hogy egy gyülekezet rendszeres összejövetelén prédikációt hallgat (ApCsel 20,7).

A hallgatás még nem jelenti azt, hogy nem hangzott el prédikáció, vagy hogy rossz lenne egy gyülekezetnek igehirdetésen részt venni. Egy szerűen nincs feljegyzés arról, hogy a korai egyház rendszeres összejöveteleinek része lett volna. Azonban furcsának tűnik, hogy a mai egyház a prédikálást a keresztény istentisztelet központi részévé tette annak a ténynek a fényében, hogy meg sincs említve, mint az újtestamentumi istentisztelet rendszeres része. A prédikálás lényeges és szükséges volt, intenzíven használták a nem keresztények elérésére és az evangélium terjesztésének eszközeként, nem pedig a szentek tökéletesítésére.

Mielőtt az olvasó arra a következtetésre jutna, hogy a szerző azt javasolja, hagyjunk el minden Biblia-tanulmányozást és prédikációt, és a gyülekezet legyen teljesen közösségi, hadd jelentssem ki világosan: a korai egyház górcső alá vette az apostolok tanításait, és ehhez ragaszkodott. A gyülekezetnek sohasem szabad elhanyagolnia az Ige kutatását. A közösségi tapasztalatok melletti érvelésnek az a célja, hogy a gyülekezet valamit adjon ahhoz, amit most tesz, és ne cseréljen ki semmit. Az egyháznak szolgálnia kell az embereket úgy az ismeret, mint a kapcsolatok területén.

— IV. negyedév —

1. szombat, 2023. október 7.

AZ EVANGÉLIUMI TÖREKVÉSEK CÉLJA

Jézus Krisztus evangéliuma prédikálásának célja János szerint a közösség létrehozása. Nem csak annyit kívánt elérni, hogy az embereket egyénileg megmentse, hanem hogy közösségbe kerüljenek azokkal, akik már kapcsolatba léptek az Atyával és az ő Fiával. Éppen úgy, ahogyan az Atya és a Fiú közösségben élnek a Jézus Krisztus által alapított egyházzal, azok is, akik ő hozzá csatlakoznak, közösségben élnek a korábbi megkezeszettekkel.

„Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit szemléltünk, és kezünkkel illettünk, az életnek Igéjéről. (És az élet megjelent és láttuk, és tanúbizonyságot teszünk róla, és hirdetjük néktek az örök életet, amely az Atyánál volt, és megjelent nekünk.) Amit hallottunk és láttunk, hirdetjük néktek, hogy néktek is közösségetek legyen velünk, és pedig a mi közösségünk az Atyával és az ő Fiával, Jézus Krisztussal. És ezeket azért írjuk néktek, hogy örömetök teljes legyen.” (1Ján 1,1–4)

Evangelizációnk célja, hogy az embereket közösségre vezessük. Ha minden, amit megteszünk, csak annyiból áll, hogy az embereket eljuttatjuk a megváltás és az igazság megismerésére, de elmulasztjuk közösségre vinni őket, akkor kudarcot vallottunk keresztény küldetésünkben. János elképzelése teljesen megegyezik Jézuséval és Páléval. Az egyház nem egy épület és nem egy hitvallás – hanem közösség. Azért létezik, hogy a vágyakozókat közösségébe hozza. Nem csupán egyének társasága, hanem olyan személyeké, akik kapcsolatban állnak az Atyával és a Fiával.

János kijelenti, hogy a függőleges és vízszintes közösség nem választható el egymástól. Ha kapcsolatunk van az Atyával és a Fiúval, akkor közösségben fogunk élni egymással is. Ez a teremtés közösség-elképzeléséhez való visszatérés, amikor az az Isten, aki közösségben élt a Fiúval és a Lélekkel, kiterjesztette ezt az által, hogy megteremtette Ádámot és Évát, hogy örök közösségben éljenek az istenséggel. A bűn megrontotta ezt a szeretetteljes viszonyt, de ezt most Jézus Krisztus helyreállította. Éppen úgy, ahogy az Úr azért teremtette meg az első emberpárt, hogy a közösséget kiterjessze, úgy mi is azzal a céllal hirdetjük a Megváltót, hogy kiterjesszük a közösséget, ami a megváltás elfogadása által lesz teljessé.

A közösség tehát a sokszorozódásért van – hogy újabbakat hozzon létre. De amelyek nem sokszorozódnak, azok a rendszer piócai. Az egészséges csoportok rendszeresen szaporodnak. Bármely csoport (egy kis csoport vagy egy gyülekezet), amely nem sokszorozódik, nem nevezhető egészséges vagy biblikus közösségnek. Abban a DNS-ben, amelyet Isten az első csoportba helyezett, benne rejlik az az igyekezet, hogy előrehaladjon és szaporodjon.

A Krisztussal való közösség lehetetlen más kereszteniyekekkel való kapcsolat nélkül. János kijelenti, hogy ha a világosságban járunk, akkor közösségünk van egymással, és ennek az az eredménye, hogy az Üdvözítő vére megtisztít minket bűneinktől. Akik megtisztultak, egy közösségbe kerülnek, mivel csak a közösségen belül lehetünk számon kérhetők azért, hogy ne ismételjük meg a bűnöket.

Mégis a legtöbb kereszteniye fél az olyan csoportoktól, amelyek megkínálják a számon kérhetőséget. Annyira félünk saját képünkől, így nem akarjuk, hogy mások is lássák, még bűnösök vagyunk, és szükségünk van Krisztus megbocsátó kegyelmére. Ily módon elrejtőzünk saját álarcunk mögé, és azt mutatjuk magunkról, amik a valóságban nem vagyunk. János kijelentése szöges ellentétben áll a modern kereszteniyekek rejtőzködésével. Isten megmentett bennünket, és hozzánk hasonló bűnös emberek közösségébe helyezett, hogy számon kérhessük a másikat. Nem szabad ítéletet mondanunk egymásra, hanem kölcsönösen segítenünk kell testvérünket a bűn elleni küzdelemben. Nem lehetünk egyedül ebben a harcban. Ezért helyezett bennünket az Úr egy közösségbe, amikor megváltott.

2. szombat, 2023. október 14.

A KISCSOPORTOK GYÜLEKEZETEN BELÜLI ÖSSZEKÖTTETÉSE

Az egyik legfőbb eszköze annak, hogy jelenleg a gyülekezeteinkben a közösséget megteremtjük, a kiscsoport. A nagy gyülekezetekhez tartozóak megtalálhatják azt a közösséget, amelyet Krisztus megálmodott az ő egyháza számára, ha egy kisebb csoporthoz is tartoznak. A csoport nem csodaszer minden problémára. Vannak jó és rossz csoportok, de a közösséget nem lehet megtalálni tőlük távol. Ezek teremthetnek jó és rossz közösségeket is. Mivel oly sok rossz közösség van ezen a világon, az adventista gyülekezeteknek segíteniük kell az embereket, hogy jó kapcsolatokat alakítsanak ki. Kétségtelen, hogy az emberek mindenképpen közösségben fognak élni. Ez része a természetünknek. Ezért szükséges, hogy gyülekezetünk valóban szerető szívűvé és gondoskodóvá formálódjon. A kiscsoport a legjobb eszköz ennek megvalósítására. Ez azonban nem csak azt jelenti, hogy valaki egy csoport tagjává lesz, mivel lehet, hogy egyáltalán nincs közösség abban a bizonyos csoportban. Az embereket segítenünk kell a közösségre jutásban. Ezért az adventista gyülekezetekben arra van szükség, hogy olyan kiscsoportok létesüljenek, amelyek igazi közösségek, és lehetővé teszik azt, hogy mindenki szoros szálakat alakíthasson ki.

A csoport ideális hely Jézus végső vágyának teljesülésére, hogy az emberek átalakuljanak. Ő nem egyénenként alakítja át őket, hanem inkább csoportokban. A közösség a legjobb hely az átfelműködésre. Ezért olyan helynek kell lennie, ahol biztonságos nyitottnak és sebezhetőnek lenni, ahol az egyének számon kérhetőek Krisztusban való életüket illetően, és növekedhetnek Jézusban.

A csoportoknak nemcsak nyitottaknak kell lenniük és tagjainak kölcsönösen egymástól függeni, hanem a különböző csoportoknak is egymáshoz való kölcsönös kapcsolódásban kell létezniük. Ahogyan a keresztények nem élhetnek egymástól elszigetelten, úgy a csoportok sem. A gyülekezetben minden csoport egymástól kölcsönös függésben él, és mindegyik kölcsönös függésben van az egyházterülettel és a világ többi gyülekezetével. Az egész keresztény test minden tagja kölcsönös függésben él. Egy gyülekezet csak akkor lehet valóban a közösségben létező Is-

ten népe, ha ezt a kapcsolódást elismeri és támogatja. Krisztusban nem létezhet független keresztény, független kis csoport vagy független gyülekezet. Lelki életünket egymástól való kölcsönös függésben kell élnünk.

Ezért még a keresztény kis csoportokat sem szabad elszigetelni. Ez Isten ideális terve egyházával. Ezek a kölcsönösen egymástól függő csoportok nem csak szolgálnak egymásnak, de a csoportok közötti egymástól való függés eredményeképpen felhasználhatják a különböző csoportosulások erőforrásait a különleges szükségben lévő tagok megsegítésére. Ha egy olyan személy lép be, aki depresszióval küzd, átírányíthatják máshová, ahol segíthetnek neki. Szükségük van egymásra. Mindenekfellett azonban az igazán egészséges csoportok létesítéséhez nyitottságra és egymás elfogadására van szükség, hogy tagjaik megoszthassák örömet, bánatukat, küzdelmüket, kudarcaikat és sikereiket. Adjon Isten ilyen kiscsoportokat a mai gyülekezeteknek.

3. szombat, 2023. október 21.

AZ EVANGÉLIUMHIRDETÉS ÉS A KISCSOPORTOK

A kiscsoport nem az egyetlen evangelizációs módszer. Például az Újszövetség világosan kijelenti, hogy az Ige nyilvános hirdetése volt az elsődleges eszköz, amely segítségével az egyház növekedett. Azonban az igazán biblikus gyülekezet megbizonyosodik arról, hogy minden tevékenysége evangelizációs jellegű. Így a kis csoportok is missziós vonatkozásúak lesznek.

A gondoskodó közösség, amelyben a tagok egymásnak szolgálnak, önmagában is evangelizációs eszköz. Azok a nem keresztények, akik látják az embereket helyreállított közösségben élni, és hogy egymásról gondoskodnak, maguk is csatlakozni fognak hozzájuk. Az ilyen szerető, gondoskodó közösség az evangelizáció vonzerejét képezi. A vendégek ösvényt taposnak azoknak a gyülekezeteknek az ajtajához, melyek újszövetségi közösségben élnek. Ez az egyik magyarázata a korai egyház sikerének. Ma a többség összetört közösségekben él, ezért vágnak az igazi, gyógyító légkör után. A mai egyház tragédiája, hogy inkább a deformálódott közösséget tükrözi, és nem azt a helyreállított jelleget, amit

Krisztus kívánt az ő egyháza számára. Ez bizonyára azért van, mert az egyház elmulasztotta megtanítani tagjait a közösségi életre, ebből kifolyólag az egyház is összetört közösséggé vált, és szüksége van a helyreállításra. Amint elkezd újra közösségben élni, evangelizációs eszközzé válik. Nem lehet úgy igazi újszövetségi közösségben élni, hogy közben nincs missziós törekvés.

4. szombat, 2023. október 28.

NYILVÁNOS EVANGÉLIUMHIRDETÉS VAGY KISCSOPORTOK?

Így a nyilvános evangelizáció és a kis csoportok nem zárják ki egymást. Mindegyiknek szüksége van a másikra. Az Ige nyilvános prédikálását a csoportok erősítik, egyébként nem fog maradandó megtéréseket eredményezni. Hasonlóképpen a kiscsoportoknak is szükségük van a Szentírás nyilvános hirdetésére, hogy folyamatosan új megtérők csatlakozzanak a csoporthoz, akiket gondoznak, és majd eljutnak a Krisztusban való új életre. A mai adventizmus egyik tragédiája, hogy szerinte ez a két módszer egymást kizárja. Nem az a kérdés, hogy az egyik vagy a másik. Nekünk mind a nyilvános evangelizációra, mind a kis csoportokra szükségünk van. A csoportok embereket delegálnak a nyilvános igehirdetésre, ahol döntenek Krisztus mellett, ugyanígy a nyilvános evangelizáció is embereket juttat el a kis csoportba utógondozásért és tanítványságra segítség céljából.

Azonban magának a kiscsoportnak is az evangelizációs tevékenység helyszínéül kell lennie. Azok a csoportok, amelyek csak magukat táplálják, és nem próbálnak másokat elérni, kihalnak. A befele forduló sejtek rendellenesen működnek. Amikor a tagok egy kiscsoporthoz tartoznak, a Szentlélek felhatalmazza őket arra, hogy elérjenek más sérült lelkeket, és behozzák őket helyreállító, gyógyító légkörű közösségükbe.

„A tanítványság mindig a szolgálat és a misszió irányába halad. A megváltás történetében Isten népe összegyűl a helyreállításra és felhatalmazásra, majd utána az Úr kiküldi őket a misszióba. A kiscsoport az a gyülekezési hely, ahol az embereknek segítenek megtapasztalni a megbocsátást, gyógyulást, támogatást, megerősítést, bizalmat és bátorságot. Ez

egy felkészülés a barátságtalan és elidegenedett világba való visszatérésre, amelynek szüksége van Krisztus jelenlétének meghallására, meglátására és megérintésére, amit a Szentlélek által felhatalmazott egyének és csoportok élnek meg. Jézus elhívása a tanítványságra: „Kövessetek engem és én azt művelem, hogy embereket halásszatok”, egy összegyülekezésre, egy közös utazásra szólít és arra, hogy kimenjünk, és szolgáljunk az embereknek. A tanítványok minden összegyűlt csoportja arra hívatott, hogy menjen ki halászni, és keresse meg azokat, akiknek szintén szükségük van Jézus jelenlétére életükben.”

Az újtestamentumi modell azt mutatja, hogy tanítvánnyá tenni a legjobban más tanítványokkal közösségben lehet, ami viszont arra utal, hogy ideális esetben minden új hívőnek csatlakoznia kell egy csoporthoz, és hogy minden kiscsoportba tartoznak úgy hívők, mint hitetlenek is. A részvételt az evangelizációs folyamat elemének kell tekintenünk. Többé ne prédikáljunk elszigetelten, mivel a tanítvánnyá válás a közösségben valósul meg.

Az adventista kiscsoportokban egy olyan tendencia nyilvánul meg, hogy elsősorban a gondozásra összpontosítanak. Ez nem egészséges. Az újszövetségi csoportok nem csak gondoztak, hanem kimentek a társadalomba, és embereket nyertek meg Jézus Krisztusnak. Az újszövetségi közösség evangelizációs csoport is volt. Az emberek a legjobb gondozást a másokért végzett munka közben kapják meg. A gondozást nem lehet elválasztani az evangelizálástól és az evangelizálást a gondozástól. Ha kis csoportunkat az újszövetségi mintára akarjuk alakítani, akkor misziómunkát kell végezni. Ez egy olyan terület, amelyet mélyebben ki kell aknázni az adventizmusban. Fel kell fedeznünk, hogyan tehetjük csoportjainkat üzenetvivővé. Azok a csoportok, amelyek csak a gondozásra összpontosítanak, gyengélkedő vallásos embereket eredményeznek.

5. szombat, 2023. november 4.

A KISCSOPORTOS GYÜLEKEZETEK HANYATLÁSA

Az újszövetségi kor vége felé az egyház még mindig a közösségre épült. Az I. század végén János kijelentette, hogy ez az az alap, amelyre az egyház épül. A következő kétszáz esztendőben a házi gyülekezet modelljét követték. Ezen időszak alatt az jelentősen fejlődött, és láthatólag jó lelki egészségnek örvendett a folyamatos üldözések ellenére.

A keresztény egyház nem épített templomokat ebben az időben. A hívek házaknál, barlangokban vagy katakombákban gyűltek össze. A közösség nem téglából és malterből készült nagy épületek köré összpontosult, hanem a hívek közösségi életére alapozott, akik egymást gondozták és támogatták, miközben folyamatosan kiterjesztették barátságukat bűnös embertársaikra.

A III. században kezdtek el a keresztények először gyülekezeti termeket építeni. De ezek is nagyon kicsik voltak. Nem voltak nagyobbak, mint a legtöbb ház, és egyes kis városokban három-négy ilyen keresztény templom is működött. Világos, hogy amikor a keresztények a házi gyülekezetek helyett épületeket kezdtek el építeni, nem emeltek katedrálisokat. Épületeik az otthonok mintájára készültek. Természetesen sok keresztény továbbra is otthonokban gyülekezett. Ezek a kis közösségek jelentették a keresztény élet alapjait.

Constantinus megtérésével a IV. század elején a kereszténység elfogadott lett, és a birodalom egyetlen vallásává vált. Ez fordulópont volt az intézményes egyház létrejöttében és a kiscsoportos gyülekezet kihalásában. A században bekövetkezett szemléletváltás 1700 éven át fennmaradt, és ma még mindig szenvedő alanyai vagyunk a császár által bevezetett hitehagyásnak. A mai egyházmodell inkább hasonlít a középkori római egyházra, mint az újszövetségi kereszténységre. Mi, adventisták mindig azt bizonygattuk, hogy teológiánk az Újszövetségen alapul, és helytelenítjük a Róma által bevezetett tévtanokat, de ennek ellenére akaratlanul is, ám elfogadtuk Babilon borát az egyház fogalmának értelmezésében. Nekünk nem csak a tanokat illetőleg kell elhagynunk Babilont, hanem a gyakorlatot illetőleg is. Ez azt jelenti, hogy el kell mozdulnunk az intézményes egyházmodelltől a közösségi egyházszerkezet irányába.

Kevesebb, mint 300 évvel az után, hogy az apostoli kiscsoport-mozgalom megjelent a megváltás történetében, az egyház formája és jellege hirtelen megváltozott. Az egyházközség, mint kiscsoportos közösség eltűnt, és az egyház úgy jelent meg, mint egy formális intézményes struktúra. Ez szemléletváltást is hozott Isten földi jelenlétének természetét illetően.

Icenogle teológus mondta: „Ahelyett, hogy a gyülekezet egy kiscsoport lett volna, amely az egyházat alkotja az adott területen, annak jelentését kiszélesítették, hogy minden beleférjen, ami a birodalomban volt. A gyülekezet volt az egyház, az egyház pedig a birodalom”.

Az egyház intézménye majdnem az egész középkor alatt virágzott, még a reformáció időszakában is. A reformációs egyházak a római mintát másolták le. Luther és Zwingli közösségében a tagság ugyanazt jelentette, mint az állampolgárság. Hivatásos papság szolgáltatta a rítusokat és ceremóniákat az intézményes egyházban. A reformációs periódusban élő anabaptisták fejlesztették ki az egyetlen olyan egyházat, amely elkülönült az államtól. Ők elutasították az állam védelmét attól való félelmükben, hogy ha az állam egyszer beleavatkozik az egyház dolgaiba, ez meg fogja rontani úgy az államot, mint az egyházat. Az általuk létrehozott gyülekezeteket üldözték. Nem volt biztonságos hely a számukra. Ennek eredményeképpen támogató közösségi formát vettek fel, és otthonokban, valamint barlangokban találkoztak. Minden gyülekezet kicsi volt, így közösséget és támogatást tudott biztosítani. Csak így tudták túlélni a szörnyű üldözést.

A történelem arra tanít bennünket, hogy az egyház túlélésének egyetlen módja az üldöztetések közepette az volt, hogy a tagjai – kiscsoportokat képezve – egymást támogatták. Mi, adventisták hiszünk abban, hogy az üldözés ideje újra el fog jönni az utolsó napokban. Ha túl akarjuk élni ezt a kritikus időszakot, el kell kezdenünk már most a kapcsolatokra épülő kiscsoportok létrehozását. Ha nem hozzuk létre azokat most, hogyan fogjuk megtenni az előttünk álló, nehéz napokban?

6. szombat, 2023. november 11.

A METHODISTA MOZGALOM ÉS A KISCSOPORTOK

John Wesley a XVIII. században kezdte el szolgálatát. Prédikálása nagy tömegeket vonzott, akik megvallották Krisztusba vetett hitüket. De nem csak Wesley vezette az embereket abba az irányba, hogy újabb tapasztalatokat szerezzenek Jézussal. Egyik kortársa, a tüzes kálvinista prédikátor, Jonathan Edwards volt, aki az igehirdetésével ezekben élesztette újra a hitet. Azonban volt egy lényeges különbség Edwards és Wesley között. Edwards felhívást intézett, majd magukra hagyta a megtérteket, miközben Wesley a megtérteket osztályokba vagy kiscsoportokba szervezte. Az eredmény pedig, hogy Wesley gyümölcse megmaradt, Edwards megtértjei pedig visszatértek a világba.

Wesley zsenialitása az volt, hogy a kiscsoportos mozgalmat összekapcsolta az evangélium prédikálásával. Ez tette a methodista vallást egyedivé a reformációból kinövő egyházak között. Így a methodista osztály-összejövetelek megvizsgálása nélkülözhetetlen, ha meg akarjuk érteni az első tényleges próbálkozást egy kiscsoportos egyház létrehozatalára a reformációt követő időszakban.

Wesley kétféle csoportmunkát ajánlott fel: az osztályt és a csoport. A csoport szabadon választható volt, az osztálytevékenységet pedig mindenkitől megkövetelte, aki tagságát meg akarta tartani. Az eredmény pedig folyamatos lelki-gondozói rendszer kialakulása volt.

„Minden csoport 10–12 emberből állt, akik egymáshoz közel laktak, és hetente egy órát együtt töltöttek.” „A vezetők laikusok voltak – néhányan férfiak, de többségében nők –, akiket magas erkölcsi és lelki tulajdonságaik meg józan ítélőkéességük alapján választottak meg.”

Érdekes megjegyezni, hogy a korai methodista osztály-összejövetelek vezetői hölgyek voltak. Ez a felismerés akkor válik jelentőssé, amikor rájövünk arra, hogy a világ legnagyobb mai gyülekezete – Dr. Paul (David) Chóé Szöulban, Dél-Koreában – olyan kiscsoportokra épül, melyek többségét nők vezetik. Nyilvánvaló, hogy a nők jobb munkát végeznek a közösségi kis csoportokban, mint a férfiak. Az adventizmusban az egyik probléma az, hogy mi több férfi vezetőt választottunk, mint nőt.

Milyenek voltak azok a korai methodista osztály-összejövetelek? Azokban a napokban nem tartozhatott senki a methodista egyházhoz anélkül, hogy egy osztály tagja ne legyen, és ne vegyen részt a rendszeres alkalmon. Wesley annyira hitt azokban az osztály-összejövetelekben, hogy az azokon való részvételt a tagság feltételévé tette, és azok elmulasztásával megszüntette a tagságot. Ma egy ilyen követelményt zsarnokinak tekintenénk. Azonban felfedezhetjük, hogy pontosan ezt tette az újtestamentumi egyház. Miért? Mert az emberek nem lehetnek keresztények, ha elmulasztanak testvéreikkel közösségekben élni, a közösségek alapuló kiscsoport pedig ideális hely a szorosabb kapcsolat megvalósítására.

A korai methodista osztály-összejöveteleken a hangsúly nem a hitelvekre került, hanem a tanítványságra. Ezeknek az alkalmodoknak az volt a célja, hogy az emberek számon kérhetőek legyenek Krisztusban való életükről. Wesley megértette, hogy a keresztények nem növekedhetnek a közösségtől elszigetelten, akiknek felelősséggel tartoznak. Létrehozta ezeket az osztályokat, hogy a megtértek lelki érettségre juthassanak. A hangsúly egyértelműen a kapcsolatokon volt; a cél pedig a tanítványság. Ezek a kis csoportok nem csupán a Bibliát tanulmányozták, elsődleges céljuk a közösség építése volt.

Fontos megjegyezni, hogy az adventizmus kezdetén a methodista osztály-összejövetelek hanyatlóban voltak, és helyükre véglegesen az imaórák léptek. De az a methodizmus, amely az adventista úttörők és különösen Ellen White gondolkodásmódját formálta, az osztály-összejövetelek methodizmusa volt, amire a közösség és a számon-kérhetőség volt a jellemző.

7. szombat, 2023. november 18.

AZ ADVENTISTA ÚTTÖRŐK ÉS A KÖZÖSSÉGI ÖSSZEJÖVETELEIK, 1.

A hetednapi adventizmus a XIX. század közepén jött létre, pontosan akkor, amikor a methodista osztály-összejöveteleket felváltották az imaórák. Korábban minden methodistától megkövetelték, hogy vegyen részt a hetenkénti összejövetelen, amelyeket otthonokban tartottak, ahol az emberek beszámoltak egymásnak Krisztusban való életükről. Az ima-

alkalmak, amelyeket a szokásos prédikációs szolgálatok után tartottak, ezt voltak hívatottak megvalósítani.

Úgy tűnik, hogy a korai adventisták, akik metodista közezből érkeztek, a közösségi óra ötletét a metodista imaórából vették át, amint az épp átmenetet képezett az osztály-összejövetelekből. A legtöbb adventista közösségi órát a prédikáció után tartották, amikor lehetőséget biztosítottak az embereknek, hogy beszámoljanak arról, hogy nekik személyesen mit jelentett az igehirdetés és milyen döntésekre készítette őket.

Ezt a gyakorlatot az evangéliumi összejöveteleken is alkalmazták, ahogyan azt később látni fogjuk. Azonban sokszor a közösségi órát a prédikációtól elkülönítve tartották, nem az istentisztelet után. Úgy tűnik, hogy az adventista modell a metodista osztály-összejövetel és a prédikáció utáni imaalkalmak kombinációjából született.

Úgy tűnik, hogy az adventisták kezdetben mind a kettőből a legjobbat vették kölcsön: közösségi órákat a metodista imaórához hasonlóan vezették, amint az épp átalakulóban volt a csoportos összejövetelekből. Miközben ezek az alkalmak kezdtek hanyatlani a metodizmusban, az adventizmus jellegzetes jegyévé váltak, amint az szerte a világon terjedt.

Ha figyelmesen áttanulmányozzuk az *Adventist Review and Sabbath Herald* egyházi folyóirat korai kiadásait, világossá válik, hogy a legtöbb adventista számára a közösségi órák a gyülekezeti élet rendszeres részét képezték. Ezek az összejövetelek sokkal fontosabbak voltak a hívők számára, mint a prédikáció. Azt kihagyhatták és gyakran ki is hagyták, de a közösségi órát soha nem hanyagolták el.

Ezek az órák a kapcsolatokra épültek. Nagyon kevés, vagy egyáltalán semmilyen Biblia-tanulmányozás nem volt ezeken az alkalmakon. A hívők nem hanyagolták el a csoportos igetanulást, de ezt mindig közösségi óra követte, amelyen beszámoltak egymásnak Krisztusban való életükről. Ez a gyakorlat megerősítette az úttörőket úgy a Szentírás megértésében, mint az egymással való kapcsolatukban. Modern módszerünk azonban olyan embereket eredményez, akik sem a Biblia kutatásában, sem kapcsolataikban nem erősek.

A közösségi órák bizonyágtéveses formában folytak, amelyen a hívők megosztották egymással a keresztyén létben való küzdelmeiket és győzelmeiket, és egymást számon kérték a Krisztusban való életükről.

Uriah Smith, aki hosszú ideig volt a *Review* szerkesztője, így határozta meg az adventista közösségi órát:

„Ezeket az összejöveleteket a lelkes és felemelő bizonyágtételek, a sugárzó szemek, a dicsőítés hangjai, a komoly és lelkesítő buzdítás és gyakran a könnyek jellemezték – ahol a hit és a szeretet újra lángra lobbant.”

A következő idézetet olvasva gyorsan megragadjuk az alkalom lelkületét:

„A közösségi órákat az ünnepélyesség jellemezte. Bűneiket könnyek között vallották meg, Isten előtt mélyen megalázták magukat, buzgón kértek bocsánatot és azt, hogy a Mindenható készítse fel őket találkozni Urukkal, amikor eljön. Isten alázatos tanítványai nem keresték hiába az ő arcát. Mielőtt az összejövétel befejeződött volna, százak tettek bizonyágot örömkönnyek között arról, hogy megtalálták az Urat, Akit kerestek, és megtapasztalták bűneik bocsánatának édes örömét.” (James White, *Life Incidents*, vol. 1)

„Ha volt valami mondanivalójuk az állandóan ismétlődő formulán túl: „Keresztény akarok lenni, hogy megváltásban részesüljek”, akkor csak múltbeli tapasztalataikról beszéltek, arról az örömről, amikor megtértek. Semmit sem tudtak arról a boldogságról, amit az jelent, ha Istenért élnek, és hit által Vele járnak, s aki erről beszél, az olyan, mintha idegen nyelven szólna hozzájuk.” (J.N. Loughborough, *Miracles in my Life*, 88)

„Az első nap estéjén összegyűltünk közösségi órára és a kenyér megtörésére. A gyülekezetért végzett munkáért való lelkesedés töltött el bennünket, és akiket megkötözött a hitelenség, megszabadultak, beteltek békességgel, örömmel, reménnyel és hittel. Csodálatos összejövétel volt!” (James White, *Advent Review and Sabbath Herald*, IV., 15. szám, 236).

Ezek a kijelentések tipikusak a sok leírás között, amelyek leírják, hogy mi történt az adventista közösségi órákon. A Krisztussal szerzett tapasztalatok megosztásának az alkalmi voltak. A jelenlevők szabadon elmondhatták tapasztalataikat. Bűneiket megvallották, és megbocsátottak egymásnak. Olyan nyitottságot tapasztalhattak ezeken az összejöveleteken, amelyet nehezen tudnánk elképzelni mai individualista társadalmunkban. A jelenlevők nyíltan beszéltek reményeikről és vágyaikról, éppúgy, mint küzdelmeikről. Nem a dogmatikai igazságok, hanem a keresztyéni élet tapasztalatainak megosztása volt a korai adventizmus lényeges része.

8. szombat, 2023. november 25.

AZ ADVENTISTA ÚTTÖRŐK ÉS A KÖZÖSSÉGI ÖSSZEJÖVETELEIK, 2.

Az adventista közösségi órákról szóló leírások mindegyikéből hiányzik egy elem: nem említik a Biblia-tanulmányozást. Mivel az adventizmus erős hangsúlyt helyez rá és az úttörőknek arra a szükségletére, hogy a kutatott igazságot másokkal is megosszák, meglepő, hogy a közösségi órából kihagyták a Szentírás megismerését. Ez szándékos volt, mert a Bibliát más alkalmakon olvasták. Nyilvánvaló, hogy a közösségi órán nem szándékozták az Írásokat tanulmányozni, mert az teljesen közösségi jellegű volt. Annak minden elemét magában foglalja, amit ma kicsoportos foglalkozásnak nevezünk, noha a korai adventisták a közösségi órát kis és nagy csoportban is alkalmazták. A lényeg, hogy ezeket az alkalmakat kizárólag közösségi céllal rendezték meg, és azért, hogy egymás előtt számon-kérhetőek legyenek kereszteni életükkel kapcsolatban.

A közösségi óra a korai adventisták életének annyira lényeges része lett, hogy sokszor ez volt az egyetlen vallásos összejövetel. Az egyháznak nem voltak rendszeresített lelkészei. Minden gyülekezetet megtanítottak arra, hogy gondoskodjon magáról; a prédikátorok elsősorban gyülekezetalapítóként és evangelizátorként tevékenykedtek, akik a hívők új csoportjait fogták össze. Csak alkalomadtán prédikált a lelkész a gyülekezetben. A tagoknak szánt legtöbb igehirdetés az évenkénti tábori összejöveteleken hangzott el, és az is missziós jelleggel.

A korai adventista egyházmodell erős hasonlóságot mutat az őskeresztény egyházzal, mivel ahhoz hasonlóan az adventizmus is egy gyülekezetalapító mozgalom volt. Minden erőforrását erre a célra szentelte. A tizedet elküldték az egyházterületnek, hogy eltartsák azokat a lelkészeket, akik a gyülekezetalapító munkában dolgoztak. Így alakították ki azt a rendszert, amelyben a lelkészt az egyházterület fizeti és nem a gyülekezetek. Mivel a helyi közösségek nem rendelkeztek kihelyezett vezetővel, minden tizedet az egyházterülethez küldtek, hogy eltartsák a gyülekezetalapítókat és az evangelizátorokat, akik új helyeken tevékenykedtek. A megalapított gyülekezetek nem érezték szükségét egy kihelyezett lelkésznek – maguk gondoskodtak kereszteni életükről, éppúgy, ahogy a korai keresztények is tették. Ez nem véletlenszerűen alakult ki így az

adventizmusban – ez egy jól átgondolt stratégia, amely az Újszövetség tanulmányozásán alapult.

Hogyan tartották fenn magukat a korai adventisták kihelyezett lelkész nélkül? Egyénileg és közösségre tanulmányozták a Bibliát és olvasták a *Review*-t. Azonban mikor egybegyűltek, mindig tartottak közösségi órát, de időnként szombatiskolát is, viszont azt inkább közösségi óra követte, mint prédikációs szolgálat. A korai adventisták elsősorban az órák által tartották fenn vallásos életüket.

9. szombat, 2023. december 2.

MUNKA AZ ÚJ TERÜLETEKEN

Amikor új gyülekezeteket alapítottak, annak vezetői jobban törődtek a hívek közösségi tapasztalatával, mint a hitelvi tisztasággal. Ez meglepően hangzik egy mai adventista számára, de világosan beszél erről a korai egyház történésze, J. N. Loughborough. A következő nyilatkozatban Loughborough megrajzolja azt az alapot, amelyen az adventista gyülekezeteket megszervezik: „Új településeken, ahol hívók jönnek az igazsághoz, mi nem ajánljuk az azonnali gyülekezetté szervezést. Ilyen esetekben vezetőt kell kinevezni (a legjobb, ha az evangelizátor az, aki a gyülekezetet alapítja), és tartsanak közösségi órákat addig, amíg az egyének teljesen megismerkednek egymással, jól kijönnek azokkal, akikkel közösségben lesznek, és képzést nyernek a gyülekezeti szolgálatokra. Amikor a megfelelő idő elérkezik a gyülekezet megalapítására, igénybe vehetjük néhány lelkész tapasztalatát, akik elsajátították ezt a tervet, és bizonyosságot tettek arról, hogy jól működik.”

Nyilvánvalóan ez volt a XIX., sőt még a XX. században is a gyülekezetszervezés módja. Itt ismét azt látjuk, hogy a közösségi órák elsődleges szerepet játszanak a korai adventisták rendszeres vallásos összejövetelein. Mielőtt egy gyülekezetet megszerveztek, fontos volt, hogy a tagok megismerjék egymást, és ennek az eszköze volt Loughborough szerint a közösségi óra.

Meglepő, hogy a vezetők nem tartották olyan lényegesnek, hogy az új tagok egyetértsenek minden igazsággal, és azokhoz tartsák magukat. Az igazság fontos volt a korai adventisták számára, de ugyanolyan lényeges szerepet töltött be a közösségre épülő gyülekezet létrehozása is. Ha a ta-

gok nem tudtak kijönni egymással, még ha hittek is az igazságban, nem szerveződhetek gyülekezetté. Egy új gyülekezet létrehozása megkövetelte a közösségre épülést. Úgy tűnik, hogy úttörőinket sokkal jobban foglalkoztatta a kapcsolatalapú gyülekezet, mint ma minket. Ők újszövetségi hittel rendelkeztek, és ez megkövetelte a kapcsolatok fontosságát

10. szombat, 2023. december 9.

PRÉDIKÁTOR NÉLKÜLI GYÜLEKEZETEK

Elgondolkodhatunk azon, hogy mi történne, ha a mai gyülekezetek a prédikáció helyett egy régimódi közösségi órát tartanának. A korai adventista lelkészekre a hívók új csoportjainak létrehozása miatt volt szükség – a tapasztalt tagoknak nem volt szükségük igehirdetésre. A közösségi óra bizonyágtevéseivel, imáival, énekeivel és a kölcsönös bátorítás szavaival, sokkal jobb volt a hit fenntartása, mint az egyház legjobb lelkészeinek istentiszteletei Battle Creek-ben. A közösségi óra nem csak a gyülekezeti szinten jelent meg, hanem élő része lett egyéb adventista összejöveteleknek, még a Generál Konferencia ülésének is. Ha végigmezzük akkori napirendjüket, kiderül, hogy közösségi óra szerepelt a bizottsági és lelki programok között. Még azokon a nagy összejöveteleken is szükséges volt a közösségi óra. A hívőknek szükségük volt elkülönített időre, amikor félreteszik a bizottsági és teológiai ügyeket, hogy életüket egymással összekössék Krisztusban. Azért, hogy minél több bizonyágtevéssel elhangozhasson, a közösséget kis csoportokra osztották fel, általában etnikai származás szerint.

Tény az, hogy a közösségi órák létfontosságúak voltak az egykori adventisták számára. A közösségi óra egy olyan eszköz volt, amelynek segítségével a gyülekezeti tagok lelkész hiányában is fenntartották lelki életüket a helyi gyülekezetben. A bizonyítékokból kiderül, hogy úgy tartották a közösséget, mint a helyes hitelveket. A megkülönböztető igazságokat az evangelizációs alkalmakon prédikálták, a megtérőket pedig nagyon gyorsan megtanították arra, hogy az órákon egymással szoros közösségre lépjenek. Nagyszerűen egyensúlyban tartották a közösséget és az ismeretet, míg a mai adventisták előnyben részesítik az ismeretet, és elhanyagolják a közösséget. Minden bizonnyal itt az ideje annak, hogy az adventizmus újból egyensúlyba hozza az ismeretet a közösséggel. Va-

lőszínű, hogy eljött a kevesebb prédikáció és a több közösségi alkalom ideje. A kics csoport kiváló lehetőséget biztosít a mai adventizmus számára, hogy újból felismerje gyökereit az ismereti és közösségi szolgálat kiegyensúlyozásában.

11. szombat, 2023. december 16.

ELLEN WHITE ÉS A KÖZÖSSÉGI ÓRÁK

Minden bizonnyal senki sem írt többet a korai adventista közösségi órákról, mint Ellen G. White. Ő nem csak részt vett ezeken az alkalmon, hanem komoly tanácsokat adott azok hatékony vezetésével kapcsolatban. Írásaiban a közösségi órára való majdnem 300 utalással teljes képet nyújt az akkori egyház életéről ezekkel az alkalmakkal kapcsolatosan.

Ellen White megerősíti mindazt, amit a többi úttörő író a közösségi óráról mondott, de mivel az ő írásai sokkal bőségebbek, ezért több betekintést is nyújtanak. Ezen felül Ellen White prófétai meglátása erős kölcsönöz észrevételeinek. Számára a közösségi óra elsősorban az az idő volt, amikor rövid bizonyágtevések hangoztak el az egyén lelki életével kapcsolatban. Figyeljük meg a következő kivonatokat azon írásaiból, amelyek a közösségi óráról szólnak!

„Azután közösségi órát tartottunk. Sok bizonyágtevés és bűnvalomás hangozott el, sok könnyel megöntözve. Igen hasznos összejövetel volt.”

„Életemben a ma reggel 5-kor tartott közösségi óra volt a legjobb. Testvér-testvér előtt vallotta meg térden állva a bűneit; meglágyult szívek, könnyek, megbocsátás és öröm jellemezték az alkalmat. Arra várunk, hogy még többet meglássunk Isten szabadításából, mielőtt az alkalom véget érne.”

Ezekből a tapasztalatokból ítélve világos, hogy a közösségi óra több az egyszerű bizonyágtevésnél. Ekkor bűnvallomások is elhangoztak. Az emberek elég nyitottnak érezték magukat ahhoz, hogy megosszák problémáikat és megvallják bűneiket, amiket egymás ellen követtek el. Nyilvánvaló, hogy a Szentlélek ösztönözte őket a bűnvallomásra, és az is, hogy a közösségi óra lehetővé tette, hogy a Lélek ereje jobban megnyilvánuljon, mint a prédikációs alkalmakon. Ma azon is gondolkodunk, hogy

legyen-e felhívás az igehirdetés után. Azokban a napokban a felhívás a közösségi óra volt, ahol bárki, aki akarta, lehetőséget kapott a vallástételre, és hogy válaszoljon a Szentlélek szívére gyakorolt hatására.

Nyilvánvaló, hogy a korai adventisták képesek voltak a nyitottság lelkületének megteremtésére, ahol az emberek szabadnak érezték magukat arra, hogy problémáikról és tévedéseikről beszéljenek. Időnként Ellen White nyilvánosan szólt a rossz cselekedetekről, amelyeket neki látomásban megmutattak. Ez sohasem az ítélkezés miatt történt, ahogy mi azt ma olyan gyakran tesszük, hanem hogy segítsen az embereknek megküzdeni életükben a bűnnel. Itt a hívek biztonságban érezték magukat, mert tudták, hogy a bűnnel kapcsolatos nyitottságuk segítette őket abban, hogy számon kérhetőek legyenek, és megnyerjék azt a győzelmet, amelyet Isten elvár tőlük.

A közösségi óra annyira fontos volt a korai adventisták számára, hogy amikor Ellen White 1885 és 1887 között Európában járt, és felfedezte, hogy az itteniek nem vezették be azt, azonnal kezdeményezte annak gyakorlását:

„Prédikáltam délelőtt, és Konradi testvér azt mondta, még soha nem tartottak egyetlen közösségi órát sem. Azt válaszoltam, hogy akkor éppen most van itt az ideje, hogy bevezessék. Nagyon jó közösségi óránk volt. Délután 1 óra után fejeződött be, holott 10-kor kezdődött.”

„Noha a közösségi óra új dolog, ők azonban még tanulnak Krisztus iskolájában, és le fogják küzdeni a félelmet és a remegést. Mi folyamatosan eléjük tárjuk azt a tényt, hogy a közösségi órák a legjobb összejövetelek lesznek, ahol képzést nyerhetnek arra, hogy Krisztus tanúbizonyságai legyenek.”

Ellen White úgy ítélte meg, hogy a közösségi óra lételeme az egyház lelki életének. Ő nem tudta elképzelni az egyházat ezek nélkül. Azokban a gyülekezetekben, ahol ő személyesen jelen volt, mindig tartott órát. De a közösségi óra többet jelentett a bűnvallomásnál – olyan alkalom volt, ahol a jelenlévők Krisztusban való életükről beszélgettek, annak örömeiről és bánatairól. Ezt a saját és mások buzdításáért tették.

12. szombat, 2023. december 23.

ELLEN WHITE A KISCSOPORTOKRÓL

Egyesek azt javasolták, hogy a szombatiskolai osztályokat változtassuk kiscsoportokká. Azonban ha azt közösségivé tesszük, el fogjuk veszíteni az ismereti elemet. Ezt nem tehetjük meg – ha mégis, akkor kiegyensúlyozatlanná válunk a másik irányban. Az egyháznak meg kell találnia az egyensúlyt az ismeret és a közösség között. Ezért szükségünk van mind a kétféle csoportra: a közösségi kiscsoportokra és a Biblia-tanulmányozó körökre is.

Ellen White ritkán használta ezt a kifejezést. Nyilvánvaló, hogy nem mindennapos terminus volt azokban a napokban. Azonban beszélt az elképzelésről. Mint „kis közösségekre” utalt rájuk, de ahogyan látni fogjuk, a jelentése ugyanaz. Vajon mi mondanivalója volt ezekről a „kis közösségekről”? A leghangsúlyosabb kijelentése a következő:

„A kereszténység alapját képező kis közösségek létrehozásának fontosságát az mutatta meg nekem, aki nem tévedhet. Ha nagy létszámú egy gyülekezet, a tagok alkossanak kis közösségeket, akik nemcsak a gyülekezeti tagokért dolgoznak, hanem a hitetlenekért is. Ha egy helyen csak ketten vagy hárman vannak, akik az igazságot ismerik, alkossanak munkaközösséget. Legyenek töretlen kapcsolatban egymással, forrjanak össze szeretetben és egységben, bátorítsák egymást az előrehaladásban, és kapjanak biztatást és támogatást másoktól. Mutassanak krisztusi megbocsátást és türelmet, ne ejtsenek ki meggondolatlan szavakat, beszéd-készségüket használják egymás építésére a legszentebb hitben. Krisztusi szeretettel dolgozzanak a kívülállókért, megfélemlítve önmagukról, miközben másokon igyekeznek segíteni. Amint Jézus nevében dolgoznak és imádkoznak, számuk növekedni fog, mert a Megváltó azt ígérte: »Ha ketten közületek egy akaraton lesznek a földön minden dolog felől, amit csak kérnek, megadja nékik az én mennyei Atyám« (Mát 18:19).”

Áttanulmányozhatod az összes kiscsoportról szóló könyvet, és nem fogsz jobb meghatározást találni ennél a lejegyzésnél. Ellen White kijelentette, hogy a gyülekezet kis közösségekre való felosztásának ötletét az adta neki, Aki nem tévedhet. Így a csoportokat Isten hitelesítette. Semmi sem lehet egyértelműebb annál a támogatásnál, amit Ellen White biztosít a kiscsoportos szolgálatnak. Továbbá azt is megfogalmazza, hogy mi

történjék a csoportban, és jelzi, hogy törődniük kell az evangelizációval, az imádkozással, a Biblia-tanulmányozással, valamint egymás kölcsönös bátorításával, gondozásával és mindenekfelett a közösségépítéssel.

Ez az egyetlen kijelentés eloszlat minden kétséget az adventistákban a kiscsoportos szolgálattal kapcsolatban. Ellen White ezt világosabban már el sem mondhatta. Az egyháznak a kiscsoportos szolgálatokra kell épülnie. Bárki, aki ezzel szembeszáll, nem áll összhangban sem a Bibliával, sem Ellen White-tal, és ez eretnenség lenne. A nagyobb gyülekezeteknek csoportokra kell osztódniuk. Ha csak két vagy három tagja van a gyülekezetnek, nekik is egy kis csoportot kell formálniuk. Az a tény, hogy Ellen White javasolja a csoportot még két vagy három taggal is, jelzi, hogy a cél nem egyszerűen a kisebb egységek létrehozása, hanem az, hogy a kiscsoportos szervezet közösséget szervezzen.

Amikor egy gyülekezet a kiscsoportos szolgálatra épül, már nincs szüksége irányító lelkészre. Amint a tagok egymást gondozzák, a prédikátorok felszabadulnak arra, hogy újabb személyeket érjenek el és új gyülekezeteket alapítsanak. A kiscsoportok folyamatos gondoskodást biztosítanak, ami többet jelent egy lelkész törődésénél. Lehetetlen visszatérni az I. századi vagy a korai adventista paradigmához, hogy ne legyenek kihelyezett vezetők a gyülekezetek fölött, ha először nem valósítjuk meg a kiscsoportos egyházmodellt. Figyeljük meg Ellen White gondolatait!

„Isten munkáját az Ő módszerével és az Ő Lelkével kell végezni. A különböző helyeken élő kis közösségek szenteljék oda magukat, testüket, lelküket, értelmüket az Úrnak, támaszkodjanak hittel a mennyi trónra, dolgozzanak lelkesen, lelküket megtartva az Úr szeretetében. Szeretetének életető áramlata érezhető lesz, és népe jó munkáját mennyből származóként ismerik el az emberek. Azok a kis közösségek, akik ismerik az igazságot, együttesen kérjék lelkészüket, hogy menjen Izrael házának eltévedt juhaihoz. Mindenki igyekezzen személyes munkát végezni másokért. Senki, aki megtapasztalta a Megváltó jóságát, kegyelmét és szeretetét, nem vonhatja ki magát a másokért végzett munka alól.”

13. szombat, 2023. december 30.

VISSZA A BIBLIAI MODELLHEZ

A hetednapi adventisták azt vallják magukról, hogy ők egy olyan biblikus mozgalom, amely teljesen Isten Igéjén alapul hitében és gyakorlatában egyaránt. Ezt jelenti ki az első alapvető hitelvük. Akkor mi, a Hetednapi Adventista Egyház, hogyan lehetünk továbbra is intézmény és nem kicsoportos közösség?

Az egyházat nem úgy kell felépíteni, mint egy vállalatot. Nem egy vezetőnek kell vezetnie, aki a csúcson áll. Kis csoportokra kell osztani, ahol a vezetés felelőssége megoszlik, és felhatalmazzák a laikusokat. A hierarchikus struktúrának, amely ma a gyülekezetben van, egy lelkésszel az élen, el kell mozdulnia egy körkörös szervezési elv irányába. A lelkész csak úgy létezhet, mint aki egyenlő a tagokkal. Tulajdonképpen sok kis gyülekezetnek egyáltalán nincs szüksége prédikátorra. Ehelyett a korai kereszténységhez és a korai adventista egyházhoz hasonlóan a hívőket meg kell tanítani, hogy saját lelki életükről gondoskodjanak egy kihelezett vezető segítségével nélkül. Így a lelkészek felszabadulnak, hogy azt a munkát végezzék, amellyel Isten bízta meg őket, hogy evangelizáljanak, és új gyülekezeteket alapítsanak.

Az a bibliai modell, amelyet megvizsgáltunk, nem teszi indokoltá, hogy a kis csoportokat hozzáadjuk az amúgy is zsúfolt gyülekezeti programokhoz. Sok gyülekezet próbálkozott már meg ezzel, és kudarcot vallott. Ha így teszünk, a csoportok rövid ideig népszerűek lesznek, de hamar kihálnak, mivel nem olyan szervezési elvként tekintenek azokra, amelyen az egész egyház alapul. Mások azért indították el a csoportokat, mert ez a legdivatosabb hóbort. Azonban két dolognak kell megtörténnie, mielőtt a kicsoportos szolgálat beindul.

Elsőként újra fel kell fedezni a missziós lelkületet. Addig, amíg a gyülekezet csak befelé tekint, csak gondozási csoportok jönnek létre. A gyülekezetnek újra fel kell fedeznie az elveszettek iránti szenvedélyes szeretetet, és nagy vágyat kell éreznie, hogy őket Krisztusnak megnyerje. Nagy felelősséget kell érezniük az iránt a sok elveszett ember iránt, akik a környezetükben élnek, és akik a Megváltó nélkül reménytelenül távoznak sírjukba.

Másodszor helyre kell állítani a laikus szolgálatba vetett hitet. Az egyháznak újra fel kell fedeznie azt az igazságot, hogy minden hívő szolgálattevő, és hogy a lelkész az, aki kiképezi és felkészíti a laikusokat a szolgálatra. Az, hogy minden tag szolgálattevő, láthatóvá kell válnia úgy az egyházban, mint a világban. A gyülekezetnek oda kell szentelnie magát egy olyan laikus szolgálatokra épülő egyházmodell kialakítására, ahol a lelkész kiképez, de a laikusok evangelizálnak és végzik a lelki gondozást.

Miután ez a két elképzelés megvalósult, a gyülekezet készen áll a kiscsoportos szolgálatra.

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya
Felelős: Želimir Stanić
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2022
Istentiszteleti használatra